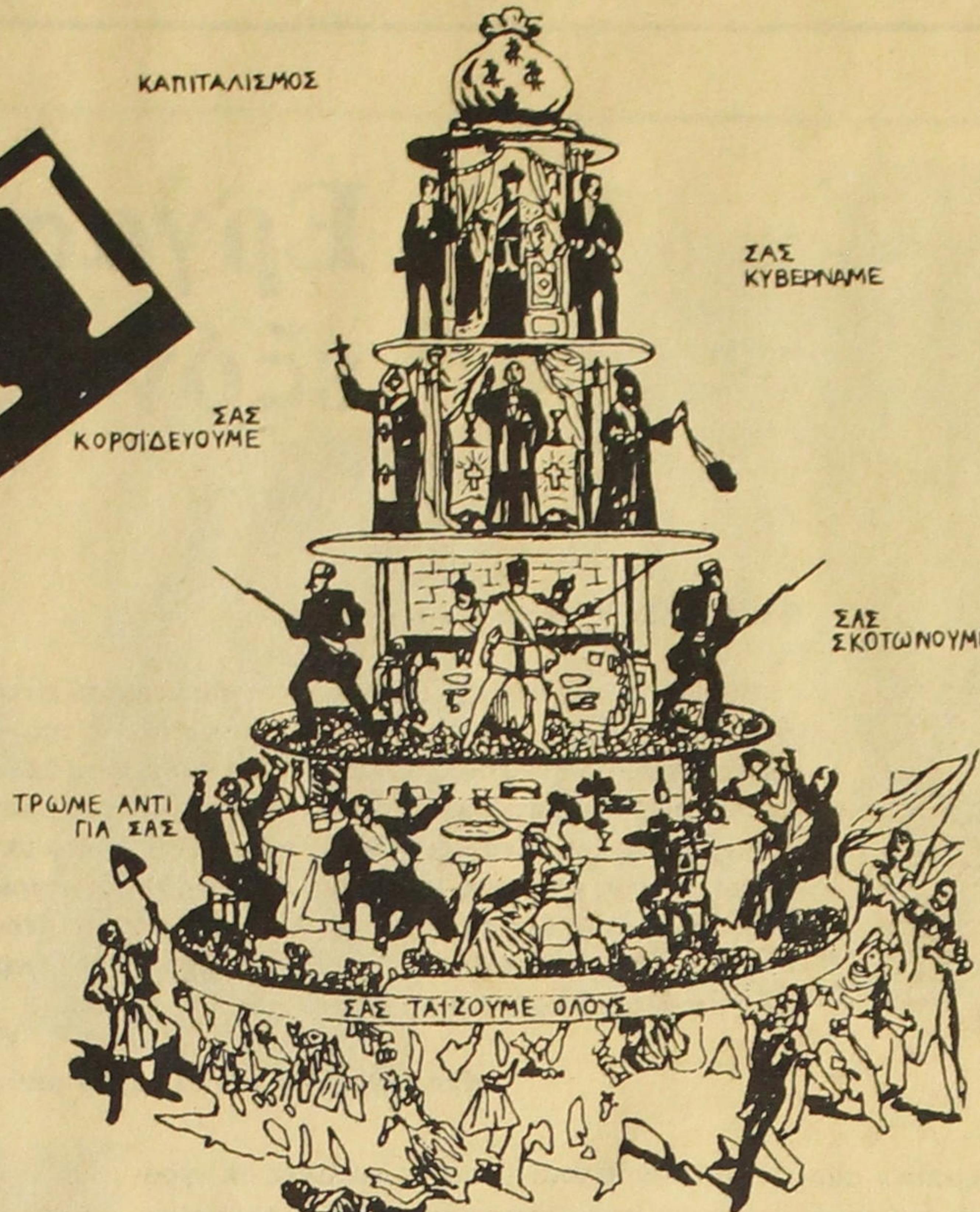


ΑΝΤΙ

ΠΑΤΡΑ
Τ.Θ. 1289
ΑΠΡΙΛΗΣ '87
ΦΥΛΛΟ 1, ΔΡΧ.50



ΠΛΗΡΟ ΦΟΡΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΟΥ ΥΛΑΝΕ ΤΗΝ ΗΡΩΪΝΗ

(Δήλωση Βουλευτών)

Ασπρη είναι η αρεία φυλή
η σιωπή
τα λευκά κελιά
το ψύχος
το χιόνι
οι άσπρες μπλούζες των γιατρών
τα νεκροσέντονα
η ηρωίνη
Αυτά λίγο πρόχειρα
για την αποκατάσταση του μαύρου
Κατερίνα Γάγου

1) Ο Νόμος για τα «ναρκωτικά»: Η νομιμοποίηση της κρατικής κτηνωδίας.

Είναι γενικά παραδεκτό ότι σε εντελώς διαφορετικούς τύπους αρχαίων ως και απλά προβιομηχανικών κοινωνιών, η χρήση «ναρκωτικών» ουσιών αποτελούσε εθιμοτυπικό στοιχείο με χρήση κυρίως σε θρησκευτικά τελετουργικά. Τέτοιες ουσίες ήταν η κάνναβη, το όπιο, τα φύλλα κόκας, ο μεσκαλίτο, ως και το ταμπάκο πριν την ευρεία του διάδοση. Η γνώση των ιδιοτήτων αυτών των ουσιών, μεθοδεύτηκε τους δύο τελευταίους αιώνες, κύρια προς την κατεύθυνση της εξάρτησης από φαρμακευτικές ουσίες από:

— Τη βιομηχανοποίηση των κοινωνιών, τη δημιουργία των πόλεων-βιομηχανικών κέντρων, τις συνθήκες ζωής στην βιομηχανική παραγωγή και την ψευτοδιαλεχτική του οράματος της κοινωνίας της αφθονίας.

— Από τη σκόπιμη δημιουργία της φαρμακευτικής αγοράς με ταυτόχρονη παραγωγή ψευδοαναγκών που έσπευδε να καλύψει και το οργανωμένο ψέμα των φαρμακευτικών κολοσσών που την διαχειρίζονταν.

— Την ιδεολογία της φρίκης που πέρασαν στις κοινωνίες οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, και τα φάρμακα που τη γιάτρευαν.

— Το διπλό παιχνίδι προώθησης - απαγόρευσης των εθιστικών ουσιών από τις κυβερνήσεις. Μια ιδέα παίρνει κανείς από τα παρακάτω στοιχεία (αφορούν κυρίως τις Η.Π.Α.)*

Πριν το 1800: Μαζικές εξαγωγές οπίου από Αγγλους στην Κίνα 120 εκατ.-οπιομανείς. Εισαγωγή μικροποσοτήτων στις Η.Π.Α. από Κινέζους μετανάστες.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ

Σχετικά με την έκδοση αυτού του εντύπου στην Πάτρα, θα αναφερθούμε συνοπτικά στους λόγους ύπαρξής του. Βρισκόμενοι αντιμέτωποι, με μια ολοένα αυξανόμενη καταστολή από το κράτος, το κεφάλαιο και τους μηχανισμούς που τα στηρίζουν και με την αδυναμία της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων στρωμάτων (νεολαία, άνεργοι) να προωθήσουν τα συμφέροντά τους μέσα από ρεφορμιστικά και αντεπαναστατικά σχήματα και μηχανισμούς (κόμματα, γραφειοκρατία), θεωρούμε ότι είναι αναγκαίο απ' τη μεριά των αγωνιστών να καταθέτουν καθημερινά την άποψή τους και την προπτική τους με οποιοδήποτε τρόπο μπορούν (παρεμβάσεις, προκηρύξεις, έντυπα).

Ειδικότερα όσον αφορά τον τομέα της πληροφόρησης, ο αστικός τύπος εξυπηρετεί τα συμφέροντα αυτών που τον στηρί-

ζουν (κράτος και κεφάλαιο) και δεν είναι πάρα ένας από τους σημαντικότερους μηχανισμούς στη στήριξη της υπάρχουσας εκμετάλλευσης που γεννάει ο καπιταλισμός. Γι' αυτό θεωρούμε αναγκαία την έκδοση αυτού του εντύπου και θετική οποιαδήποτε άλλη προσπάθεια προς την κατεύθυνση της «αντιπληροφόρησης».

Όσον αφορά την κριτική που πρέπει να γίνεται απέναντι σ' ένα χώρο που θέλει να λέγεται ελευθεριακός — όπως ο ανανρικός:

Επειδή η συγκυρία είναι τέτοια που δεν επιτρέπει να ιδεολογικοποιούνται λάθη και αδυναμίες, θεωρούμε ότι είναι αναγκαία η κριτική απέναντι σε οποιαδήποτε ενέργεια φέρει τη «σφραγίδα» του αναρχισμού — μιας θεωρίας και πάνω απ' όλα πρακτικής με συγκεκριμένη ιστορική πορεία και με συγκεκριμένες θέσεις που όμως δεν είναι στατικές.



Κέντρο διακίνησης ναρκωτικών στην Πάτρα
(Δήλωση του βουλευτή του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Οικονόμου)

1803: Ανακάλυψη μορφίνης. Ελεύθερη πώληση στις Η.Π.Α.

1832: Ανακάλυψη κωδεΐνης και άλλων παραγώγων του οπίου.

1860: Ανεργία στους Κινέζους μετανάστες στις Η.Π.Α. Άνθιση οπιοποτείων. Διάδοση καπνίσματος οπίου σε ποσοστό της αστικής τάξης.

1875-87: Σταδιακή απαγόρευση οπίου στις Η.Π.Α. Σε μια δεκαετία οι εισαγωγές αυξάνονται κατά 400% περίπου.

1898: Ανακάλυψη από την Bayer και ελεύθερη (Η.Π.Α.) πώληση ηρωΐνης. Διαφημίζεται σα θεραπευτική της εξάρτησης από μορφίνη. Αποκρύπτεται το ότι είναι εθιστική.

1912: Διεθνής συνθήκη της Αγία για τον έλεγχο παραγωγής οπίου. Πρώτοι διεθνής απαγορευτικοί νόμοι: Χιλιάδες νέοι χρήστες μορφίνης - (νόμιμης) ηρωΐνης.

1915: Πρώτη αυθαιρέτη (χωρίς σχετικό νόμο) καταδίκη στις Η.Π.Α. για κατοχή και χρήση μικροποσότητας οπίου. Αποσύ-

ρεται η νόμιμη ηρωίνη. Άνθιση κωδεινόχων.

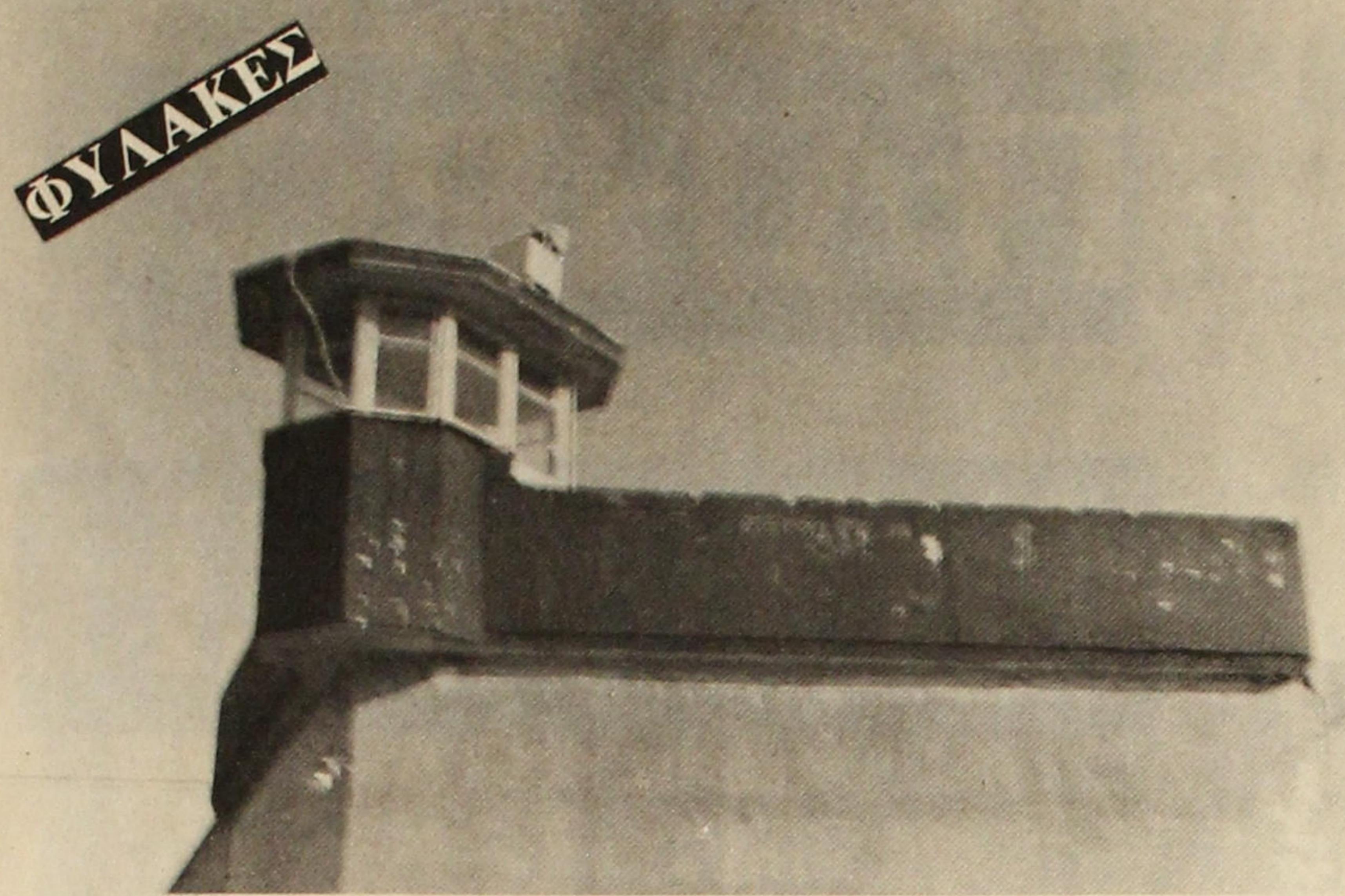
1920: (ως 1931). Ποτοαπαγόρευση στις Η.Π.Α. Διάδοση μαριχουάνας.

1932: Ίδρυση στις Η.Π.Α. του Narcotic Bureau: Εξαπολύει εκστρατεία κατά της (νόμιμης ακόμα) μαριχουάνας και των (έχωμων κυρίων) χρηστών της. Δεν καταφέρεται κατά της (παράνομης) ηρωίνης.

1935: Η Αγγλία ισχυρίζεται στα Ηνωμένα Έθνη ότι με νόμο που επιτρέπει τη χορηγηση μικρών δόσεων σε τοξικομανείς μείωσε τον αριθμό τους σε 700(!) σε όλη την επικράτεια.

1937: Η μαριχουάνα κηρύσσεται παράνομη στις Η.Π.Α.

1940: Ο μέσος όρος των χρηστών ηρωΐνης έχει μετακινηθεί σημαντικά προς: Ηλικία: 18-30. Φύλο: άντρες. Φυλή: έγχωμων γενεών, διάφορες εθνικότητες. Κοιν. τάξη: Λούμπεν προλετάριοι στα γκέτο των μεγαλουπόλεων.



Εργαστήρια εξόντωσης

ΦΥΛΑΚΕΣ: Εργαστήρια εξόντωσης

«Είναι ένα κελί περίπου 3X3. Από τη μια μεριά κλείνει με μια βαριά σιδερένια πόρτα, που έχει μια μικρή στρογγυλή τρύπα στο πάνω μέρος της. Αυτή τη τρύπα οι φυλακισμένοι τη μισούνε και τη λένε χαφί. Γιατί από κει κάθε τόσο ξεπροβάλλει το μάτι του δεσμοφύλακα στύ βλέπεις ένα μάτι σκέτο χωρίς πρόσωπο. Στην πραγματικότητα βλέπεις μια σιδερένια πόρτα με ένα ζωντανό κρύο μάτι στη μέση. Η πόρτα αυτή είναι κάτι σαν κύκλωπας. Έχει ακόμα και μια περίεργη κλειδαριά μονάχα απ' έξω που κλείνει μ' ένα διπλό ξέρο κρότο. Αυτός ο κρότος δεν συνηθίζεται άσα χρόνια κι αν περάσουν είναι η καθημερινή απτή αισθηση της βίας. Πριν δε το ξέρα πως η βία μπορεί να εκφρασθεί τόσο απόλυτα μ' ένα, διπλό ξέρο μετάλλινο κρότο μιας κλειδαριάς».

Γεώργιος - Αλεξανδρος Μαγκάκης
από το βιβλίο του «Γράμμα από τη φυλακή για τους Ευρωπαίους»

Βέβαια πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε που ο Μαγκάκης έγραψε τα παραπάνω. Η εξουσία αλλοτριώνει συμβιβάζει εξευτελίζει. Είναι οι χρόνιες παθήσεις της για αυτούς που κατέχουν μερίδιο της, καθώς και το αντίτιμό της.

Μαρτυρία του κρατούμενου Κυριακίδη για τις φυλακές της Κέρκυρας (από το βιβλίο του Γ. Λιάνη «φυλακές»).

«Όταν μπήκα με γδύσανε σε αδαμαία περιβολή για να μου κάνουν δήθεν έλεγχο. Αυτό είναι σκέτο ξεφτύλισμα. Μας κουρεύουν με ψιλή μηχανή και μας αναγκάζουν να σκύψουμε γυμνοί και μετά μας λένε βήξε. Μας βάζουν κάτι αντικείμενα στον πισιό και μας ξεφτυλίζουν. Μετά πλακώνουνένα κοπάδι φύλακες και μας ποδοπατούνε. Μας βάζουν τσιρώτο στο στόμα να μην ακούγονται οι φωνές και μετά μας υποχρεώνουν και μας τους ίδιους να φωνάζουμε: «Μάνα είσαι πόρνη».

«Γκρεμίστε αυτά τα τείχη εσείς μπορείτε. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι γίνεται πίσω απ' αυτά». Η τραγική κραυγή ενός κρατούμενου την επόμενη μέρα από το κάψιμο του Νταχάου της Κέρκυρας κατά τη μεταφορά του, δείχνει την κτηνωδία του κρατικού μηχανισμού των φυλακών.

Η πρόσφατη εξέγερση των φυλακισμένων του κολαστηρίου της Κέρκυρας είναι η πιο δημιουργική ανθρώπινη επαναστατική πράξη συμπαράστασης στον εαυτό τους.

Έμπρακτη δυναμική διαμαρτυρία που αποδεικνύει τη δύναμη και θέληση για ζωή των ανθρώπων που το κράτος χρησιμοποιεί σαν εξιλαστήρια θύματα προκειμένου να νομιμοποιεί τη χειρότερη μορφή καταστολής.

Μια σειρά από γεγονότα που ξεκινούσαν και αναφέρονταν στο Νταχάου της Κέρκυρας αντιμετωπίζονταν είτε με αδιαφορία, είτε με μεθοδεύσεις πολιτικής σκοπιμότητας, είτε με ωμή βία. Άλλα «στρατηγές ο άνθρωπος είναι χρήσιμος πολύ. Ξέρει να πετάει, ξέρει και να σκοτώνει. Μόνο που έχει ένα ελάττωμα: Ξέρει να σκέφτεται» (Μ. Μπρεχτ). Είναι σημαντική η εξέγερση των κρατουμένων για ένα ακόμα ουσιαστικό λόγο. Γιατί δρώνταν υποκείμενα προκειμένου να αλλάξει, να βρει διέξοδο η αφόρητη κατάσταση στη συγκεκριμένη φυλακή και όχι μόνο, δεν ήταν κάποια αρμόδια διοικητικά πρόσωπα, ούτε καμία έξωθεν επέμβαση αλλά οι ίδιοι οι φυλακισμένοι. Από παθητικού δέκτες μιας κατάστασης γίνονται δημιουργοί καταστάσεων. Διαδικασία ζωτική και απαραίτητη.

Η ελπίδα θα 'ρθει από τους απελπισμένους. Το κάψιμο της Κέρκυρας είναι ζωντανή ελπίδα και προέρχεται από ανθρώπους περιφρονημένους τόσο από τους εθνικόφρονες ηθικολόγους, που μιλούν για τέρατα και καθάρματα όσο και από «αριστερούς» «προοδευτικούς» που χρησι-

μοποιώντας όρους όπως «λούμπεν» σιωπούν, αφού είναι αυτοί που υιοθετούν πρώτα πιστά την ηθική της αστικής τάξης.

Μια σειρά μηνύματα απευθύνονται στη πολιτική μας συνείδηση υπενθυμίζοντάς μας, πως ο λόγος χωρίς την πράξη είναι ελλιπής, αδύναμος, εκτονωτικός.

Βέβαια οι σοσιαλιστές κρατούντες ξεσκεπάζονται όσον αφορά το ρόλο τους. Τα κληρονομημένα κακά της δεξιάς δεν συνδράμουν σαν άλλοθι. Άλλα το δεξιό παρών της κυβέρνησης εξηγεί τις επιλογές της.

Ο δικτατορίσκος Κόλλιας αποδείχθηκε ισχυρότερος διαταγών, ανωτέρων, υπουργείου δικαιοσύνης. Αντίθετα χαίρει προστασίας και φαίνεται με την ανώδυνη μετάθεσή του στις φυλακές Ιωαννίνων. Ένα ακόμη φαινόμενο εκδημοκρατισμού. Ας έχουμε όμως υπόψη μας ότι η «ζωή» επιφυλάσσει πολλά σε ανθρώπους σαν το Κόλλια. Η δράση των φυλακισμένων υπερβαίνει οποιεσδήποτε, προβλέψεις και εικασίες.

Και έχουν την αμέριστη συμπαράσταση των ανθρώπων που κρατούν ζωντανές τις ευαισθησίες τους και τα οράματά τους, για μια κοινωνία χωρίς κάτεργα, χωρίς ανθρωποφύλακες, χωρίς αφεντικά εκμετάλλευση και εξάρτηση.

Το κοινωνικό κίνημα πρέπει να ξεσπεπάζει τη κυρίαρχη λογική της ωμής καταστολής που εκφράζουν οι παρασιτικοί κακοποίοι τυχοδιωκτικοί μηχανισμοί του κράτους, αστυνομία, δικαστήρια, φυλακές εκφραστές και θεματοφύλακες της προστασίας των αφεντικών και του κεφαλαίου. Η καθημερινή επίθεση των κατασταλτικών αυτών μηχανισμών ενάντια στους εργάτες, εργαζόμενους, άνεργους, νεολαίους είναι το δόρυ των αφεντικών για τη διαιώνιση της εξαθλίωσης σ' όλα τα επίπεδα. Είναι το δόρυ που στηρίζει το κεφάλαιο και το καθεστώς της ανασφάλειας στις κατώτερες τάξεις της κοινωνίας, που καθημερινά υφίστανται τις συνέπειες των επιλογών του κεφαλαίου. Το κυνήγι, οι παρακολούθησεις από τους κρατικούς δολοφονικούς μηχανισμούς ενάντια σ' όσους δεν συμφωνούν με τη κυρίαρχη λογική, γίνονται σε καθημερινή βάση με πληροφοριοδότες, πρώην αστυνομικούς, ντεντέκτιβς, εμπόρους ναρκωτικών, και άλλους χαφίδες, πηγές ενημέρωσης για την ασφάλεια, Ε.Υ.Π. ΣΙΑ ΥΠΕΑ και για άλλους παρεμφερείς «κοινοφελείς οργανισμούς».

Ένα «εργαστήριο» που δημιουργεί τις συνθήκες για την παραγωγή μερικών χαφιέδων μέσω της καταστολής είναι και οι φυλακές.

Στις φυλακές συντηρείται ένα καθεστώς ρουφιανολογίας από κατεσταλμένους, φυλακισμένους προς δύρες της διοίκησης των φυλακών και σε βάρος συγκρατουμένων τους. Έτσι εξασφαλίζουν προνόμια όπως χαρτιά «καλής διαγωγής»

μεταφορά από κλειστές φυλακές σε αγροτικές, προσβάσεις στις θέσεις εργασίας, επομένως μείωση ποινής κ.λπ. (Όποιοι ξεφεύγουν αλίμονό τους. Γιατί οι καπιταλιστές χρειάζονται υπηρέτες και όχι αμφισβητίες).

Μ' αυτό τον τρόπο επιδιώκεται η καταστολή κάθε εστίας αντίστασης μέσα στις φυλακές, και η εξόντωση ηθική και φυσική των κρατουμένων που διεκδικούν σε συλλογική βάση καλύτερους όρους διαβίωσης και καταγγέλουν τις απάνθρωπες μορφές αντιμετώπισής τους από τους ανθρωποφύλακες (απομόνωση, βασανιστρία παντός είδους, λογικρισία στα γράμματά τους, καμμιά ιατρική περίθαλψη αφού η πλειοψηφία των γιατρών που είναι στις φυλακές ταυτίζονται με τη λογική της διεύθυνσης). Ένα άλλο μέσο καταστολής είναι και τα ναρκωτικά τα οποία διοχετεύουν αποδεδειγμένα οι ανθρωποφύλακες. Επίσης εκμεταλλεύονται τους κρατούμενους οικονομικά όσον αφορά είδη δυσεύρετα στη φυλακή.

Πόσο ίσοι είναι μπροστά στο νόμο ο Βαρδινογιάννης και ένας εργάτης σε μια από τις επιχειρήσεις του; Πόσο ίσοι είναι μπροστά στο νόμο οι αδελφοί Τσάτσοι (ΑΓΕΤ Ηρακλής) και ένας άνεργος;

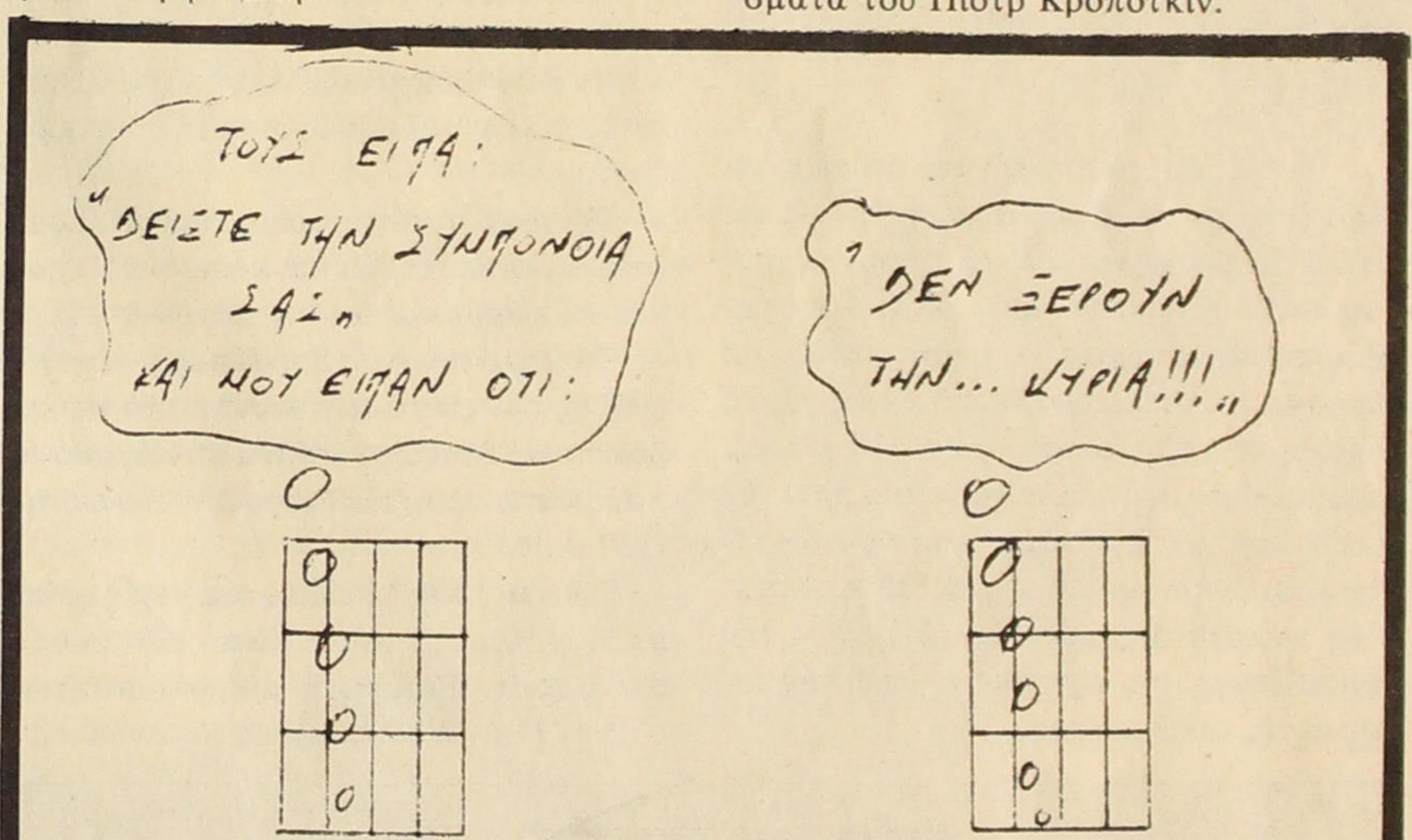
Πόσο ίσοι είναι μπροστά στο νόμο ένας μπάτσος που σκοτώνει ένα παιδί 15 χρονών και ένας που σκοτώνει έναν μπάτσο;

Η ποινική καταστολή ήταν και είναι ταξική και πολιτική. Γιατί σαν θεσμός αντικατοπτρίζει τις κοινωνικές οικονομικές πολιτικές δομές της κοινωνίας που στηρίζονται στην κυριαρχία του κεφαλαίου και την ανισότητα.

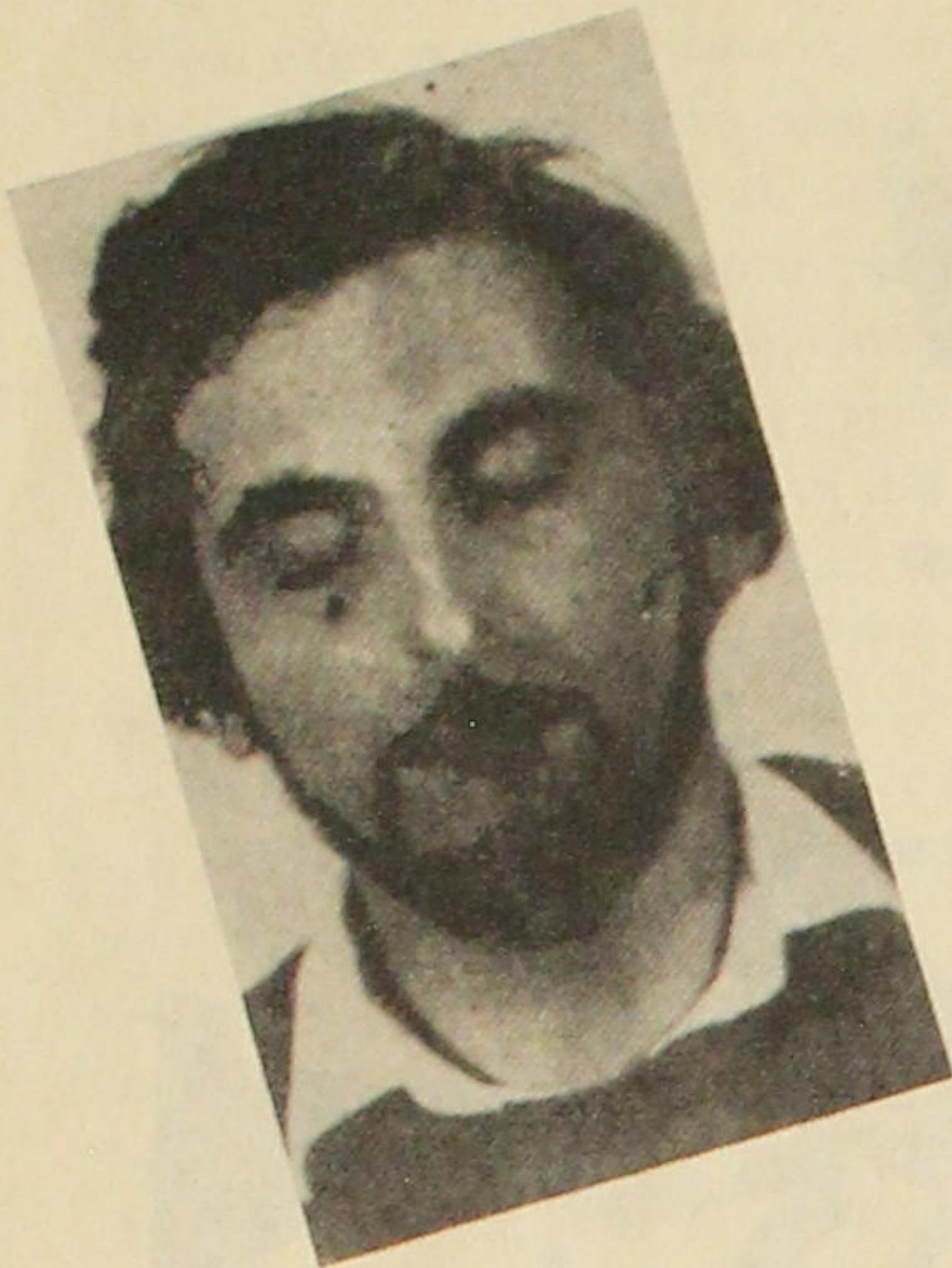
Η εξουσία ενισχύεται με την ένταση των ανισοτήτων, που είναι προϋπόθεση της εμφάνισής της και όρος που συντηρεί αυτές.

Γι' αυτό ο αγώνας των φυλακισμένων είναι αναπόσπαστα δεμένος με τους υπόλοιπους κοινωνικούς αγώνες.

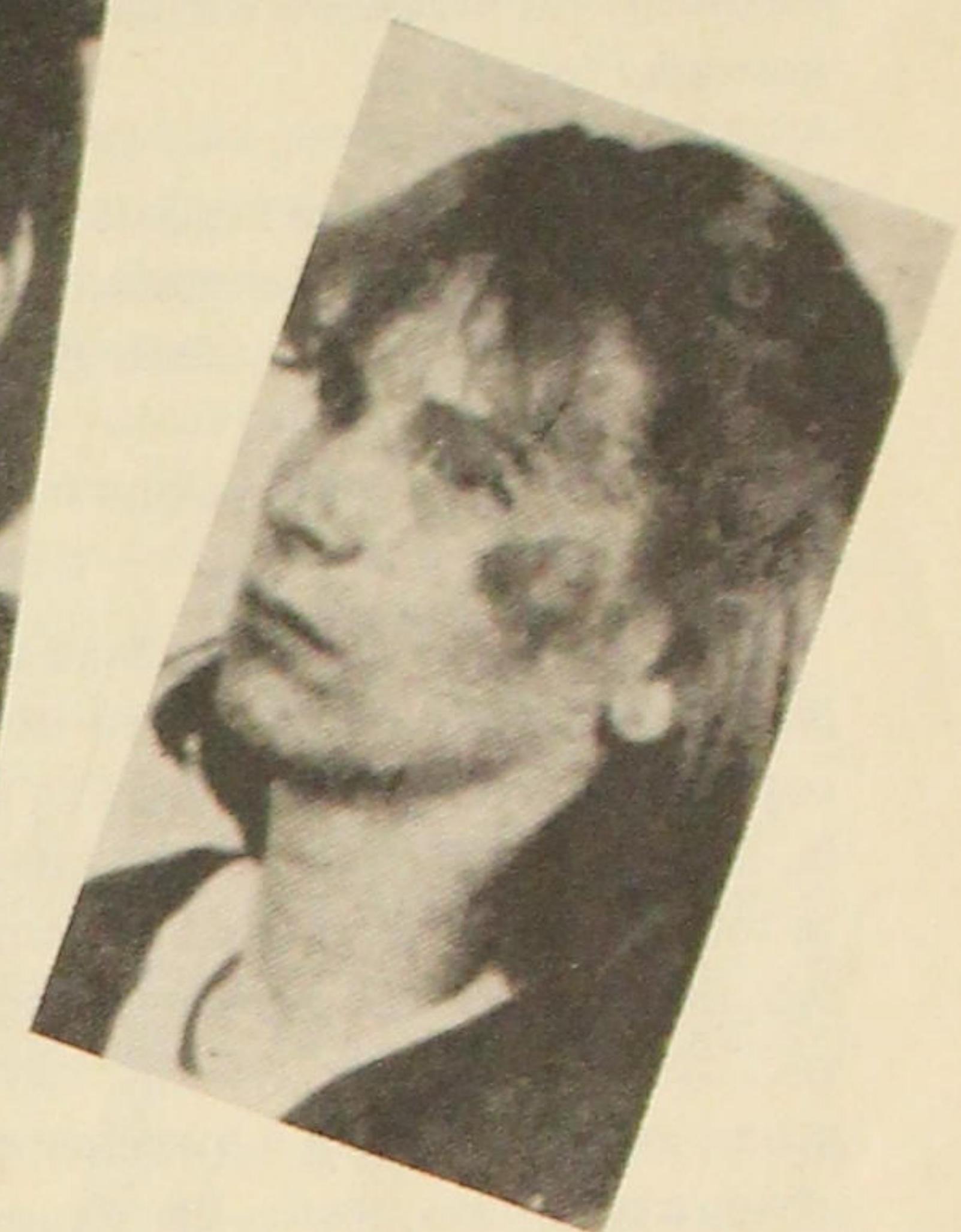
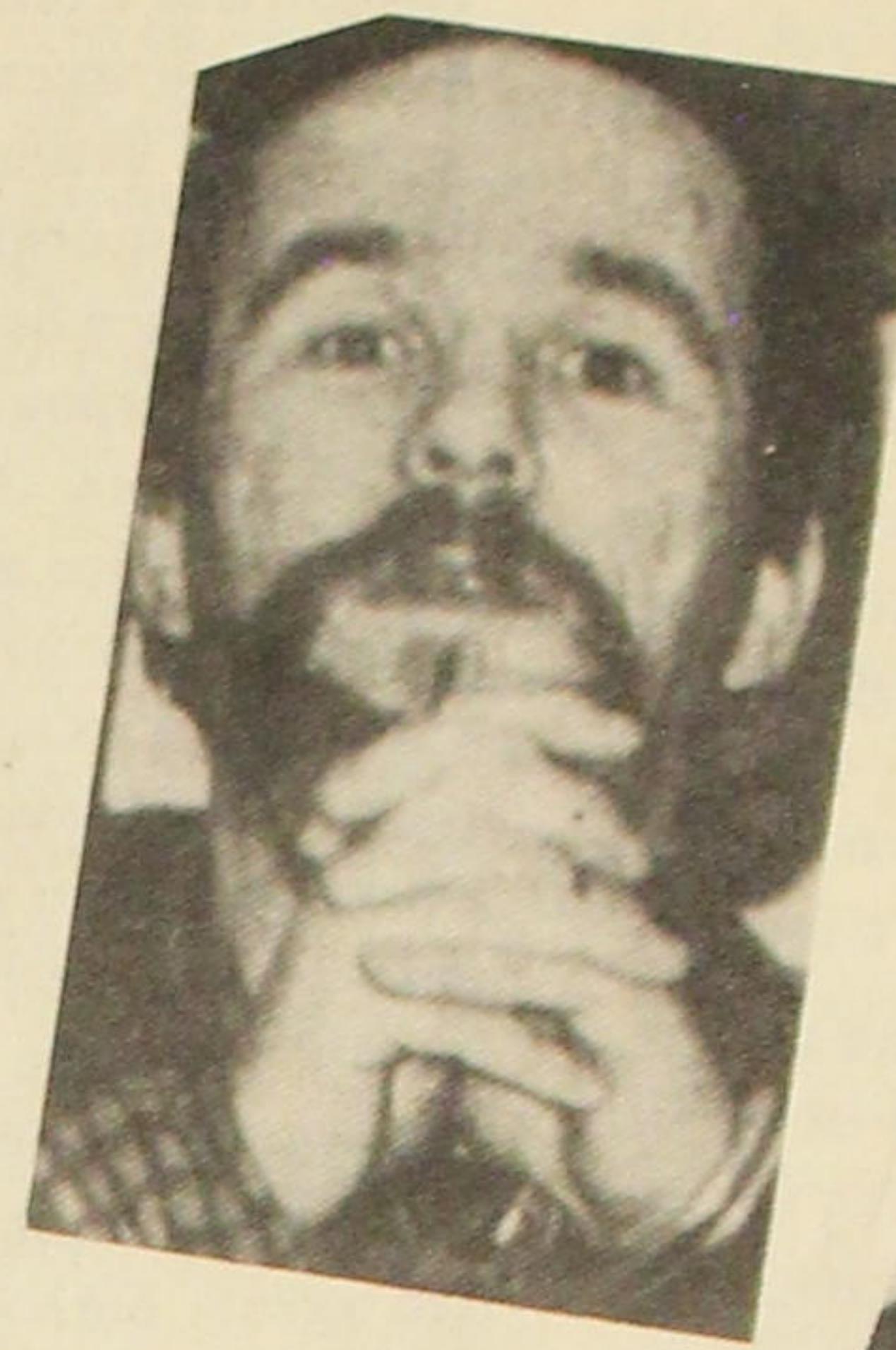
Τέλος αντιπαραθέτουμε δύο αποσπάσματα του Πιοτρ Κροπότκιν.



Τα άτομα που φυλακίζονται προέρχονται ως επί το πλείστο από τις κατώτερες οικονομικά τάξεις. Γιατί συνήθως αυτά συλλαμβάνονται, ενώ οι μεγαλοαστοί χαίρουν της προστασίας και κάλυψης νόμων και διωκτικών αρχών, αφού διαθέτουν τα μέσα. Η σωφρονιστική πράξη στοχεύει να τιμωρήσει τον παραβάτη (ποινή εγκλεισμός στέρηση της ελευθερίας) και μέσω της τιμωρίας να τον σωφρονίσει (μεταμέλεια επανέταξη στην κοινωνία). Αυτό διατυπώνεται στους νόμους. Η σωφρονιστική πράξη



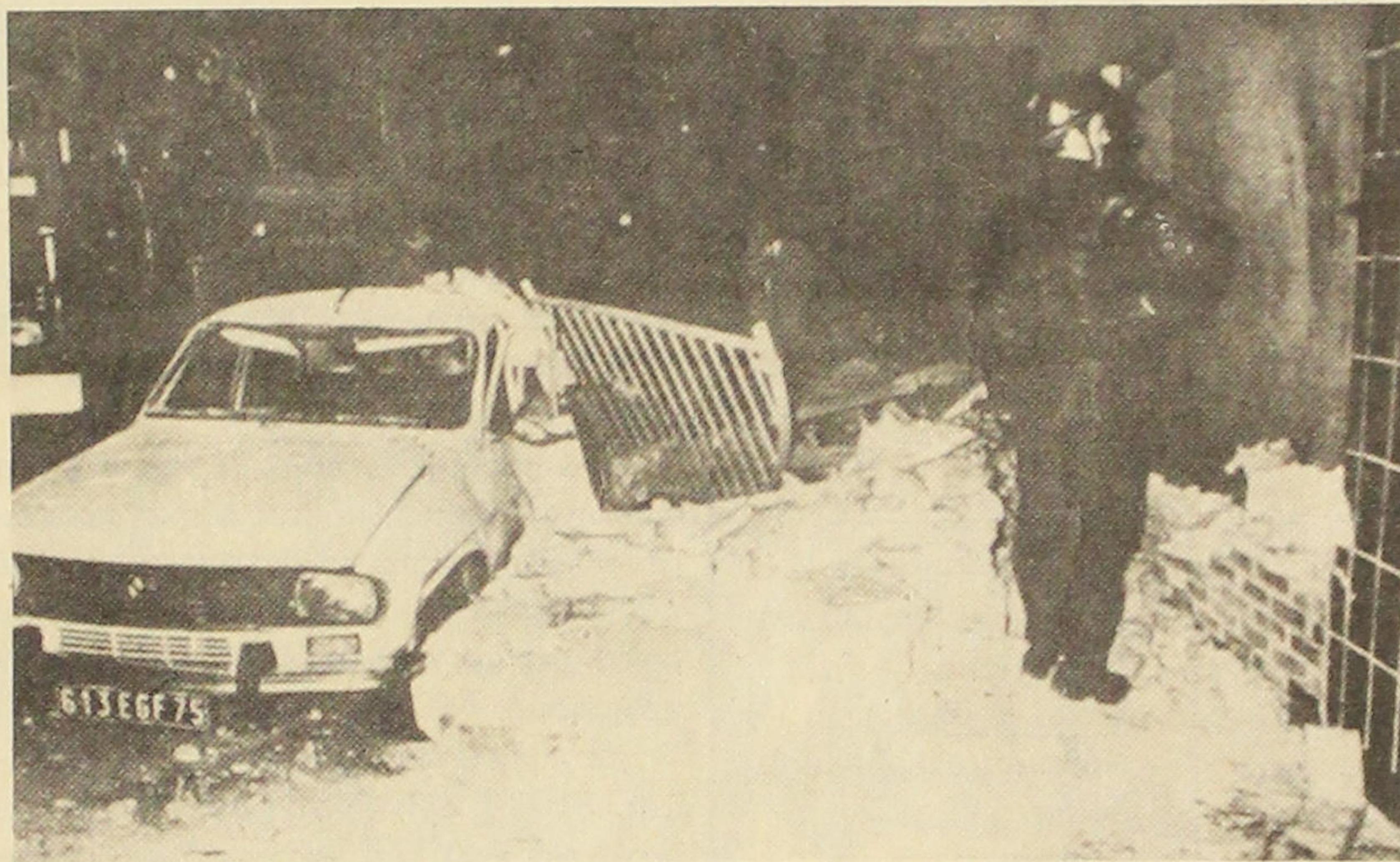
«Γυρίζει ασταμάτητα
του νόμου το τροχός
μετά τη μπόρα, ανοίγει ο καιρός.
·Ωσπου τα μάτια σου
γ' ανοιγοκλείσεις θα πετάξει
τα λασπωμένα ρούχα του ο κόσμος.
Χιλιάδες μίλια τριγύρω απλώνεται
ωραίο χρυσοκέντητο τοπίο.
Γλυκό αγέρι. Γελαστά λουλούδια
ψηλά στα δέντρα, μέσα
στις φιλοσιές που λαμπυρίζουν
πιάνουν λουλούδια όλα τα πουλιά.
Ξανανιωμένοι ορθώνονται ζώα
και άνθρωποι.
Τι άλλο θάτανε πιο φυσικό;
Μετά την πίκρα, η ευτυχία θάρθει.
Χο τσι Μίνχ (γραμμένο στη φυλακή)



ευτυχία θάρθει.
μένο στη φυλακή)

«Κι αν μας πάρει ο θανάτος, άλλα χέρια
θα σηκώσουν τα όπλα μας»
ΤΣΕ ΓΚΕΒΑΡΑ

ACTIONED DIRECTE



αφορούν τα διαστημικά προγράμματα, κατά τα τελευταία 20 χρόνια. Ένα από αυτά, το "Spacelab", το οποίο κατασκευάστηκε από τη Δυτική Γερμανία με την υποστήριξη των ΕΠΑ, υποτάσσει τις Ευρωπαϊκές χώρες στις επιθυμίες των ΕΠΑ μέσω της υπογραφής της συμφωνίας NASA/ΕΚΔ. Αυτή η συμφωνία κάνει τη διαίρεση της εργασίας ως εξής: «Το Ε.Κ.Δ. θα σχεδιάσει και θα παράγει το "Spacelab", θα προμηθεύσει εφόδια υποστήριξης κατά τις δυο πρώτες πτήσεις και θα εξασφαλίσει την εγκατάσταση στην Ευρώπη δραστηριοτήτων μαζικής παραγωγής, το οποίο υποθέτει ότι οι Ευρωπαίοι θα πρέπει να «πληρώσουν το φόρο» τους για τις επόμενες πτήσεις».

Σε αντάλλαγμα, οι ΕΠΑ επιτρέπουν στους πιστούς τους υπηρέτες, μέσω του Ε.Κ.Δ., μια σχετική αυτονομία με εγγυήσεις οι οποίες δεν αποκαλύπτονται αλλά σίγουρα συμπληρώνουν την Αμερικανική ηγεμονία.

Μερικά παραδείγματα:

-

συνέχεια από σελ. 1

Για την ιστορία: Το 1968, ανώτεροι αξιωματούχοι του Narcotic Bureau καταδίκαζονται για διαφθορά και εμπορία ναρκωτικών (ηρωίνης).

* Τα στοιχεία είναι από το βιβλίο «ΗΡΩΙΝΗ, Ιστορία και επιστημονική αλήθεια», του Guido Blumir, εκδ. Νέα Σύνορα, Αθήνα 1984.

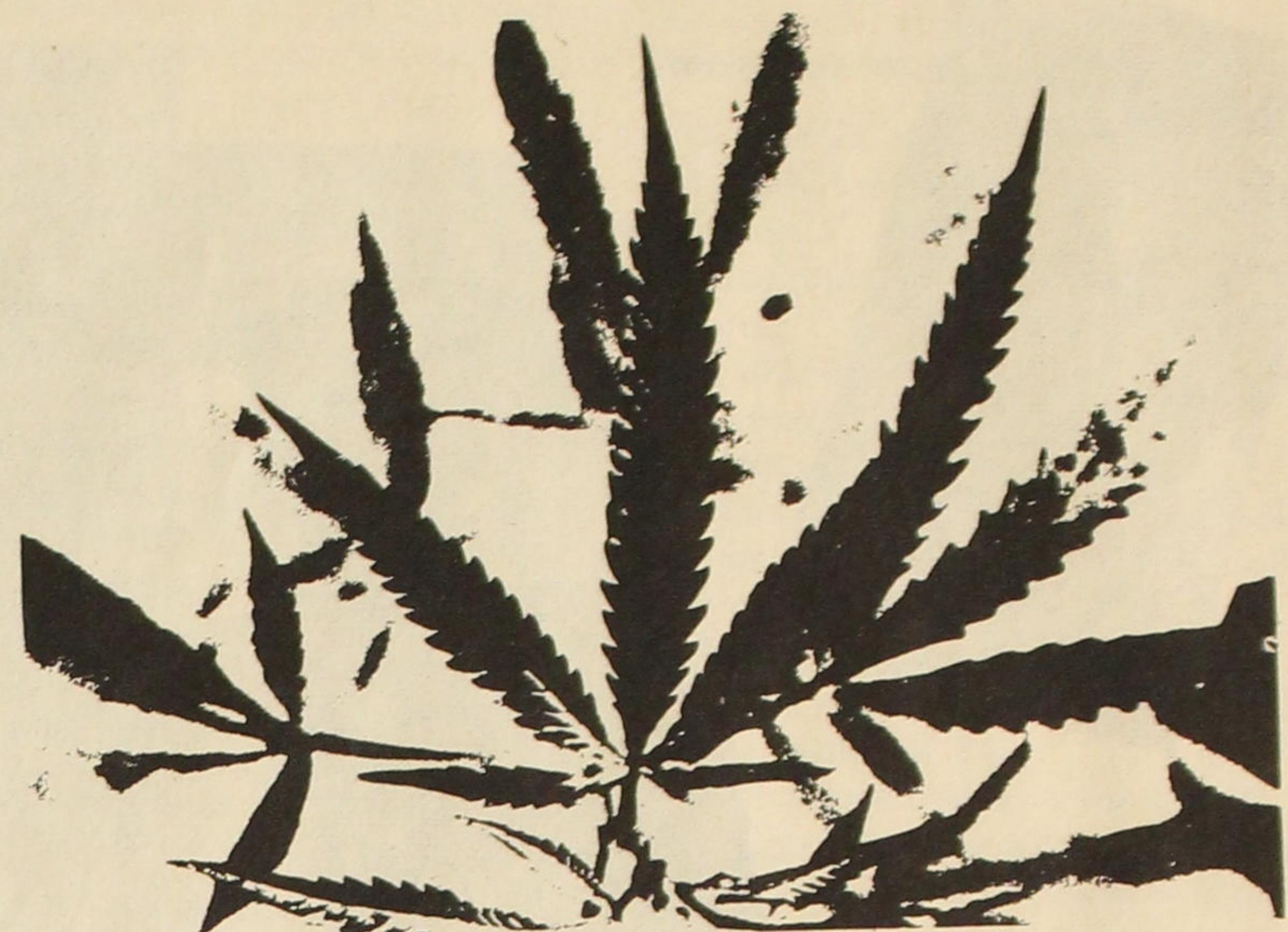
2) Οι σχέσεις κράτους - «ναρκωτικών»

Η ταχική που ακολουθήθηκε από μεριάς κυβερνήσεων ήταν πάντα αυτή του ραβδιού και του καρότου: από τη μια νέοι, όλο και πιο αυστηροί νόμοι κατά ενίστε του όπιου και των φυσικών παραγώγων του, έπειτα κατά της μορφίνης, της ηρωίνης, του αλκοόλ, της ινδικής κάνναβης κ.λπ., κι από την άλλη η αναγόρευση των «θαυματουργών» (και θανατηφόρων) προϊόντων της φαρμακοβιομηχανίας σε πανάκεια: Η ηρωίνη κυκλοφόρησε από την Bayer σαν «το φάρμακο που βοηθάει τους μορφινομανείς να μην υποφέρουν από την έλλειψη/στέρηση μορφίνης και να αποτοξινωθούν». Μετά ήταν τα κωδεῖνούχα, τα βαρβιτουρικά, η ασπιρίνη και διάφορα άλλα παυσίπονα. Το τεράστιο ποσοστό των ανθρώπων (γυναικών σε μεγάλη αναλογία που «χρειάζονται ηρεμιστικά για να μπορέσουν να κοιμηθούν» είναι εξίσου τοξικομανείς με τον οποιοδήποτε πρεζάκια. Απλώς είναι νόμιμοι.

άρνηση στα υπάρχοντα κοινωνικά πρότυπα: Αυτοί «τσιμπάνε» πιο εύκολα στην ηρωίνη: δεν θέτουν στον εαυτό τους πρόβλημα νομιμότητας, δεν φοβούνται την έξη σ' αυτήν ή δεν τη γνωρίζουν, έχουν ανάγκη ένα μεροκάματο ή μια δόση για να την πουλήσουν. Αφ' ετέρου ο κιτρινισμός σε θέματα ναρκωτικών (εφάμιλλος μόνο των σεξουαλικών εγκλημάτων) προσφέρει πηγαίους τίτλους, φράγκα στους εκδότες, τροφή στην πεινασμένη (καθ'ότι ανενεργή) κοινή γνώμη και τεράστιο πολιτικό όφελος. Δημιουργία, διατήρηση και επέκταση των γκέτο, μιζέρια και εξαθλίωση, αδυναμία για αυτενέργεια αλλά κυρίως: Περιθωριοποίηση τοξικομανών και μέσα στο γκέτο, διάλυση της όπουας ταξικής, φυλετικής ή κοινωνικής (και όσον αφορά κάποια κινήματα π.χ. καταλήψεων κ.λ.π. - και πολιτικής) συνάφειας και αποδιοργάνωση της όπουας δραστηριότητας σε χρόνο ρεκόρ. Τέλος διευκόλυνση της χειραγώησης (μέσω του ελέγχου γης αγοράς) της αστυνόμευσης και της καταστολής μια και το άλλοθι υπάρχει, των ποινικών διώξεων, χωρίς στοιχεία κ.λ.π. Για να φανεί η διαφορά, φανταστείτε π.χ. τα νοσοκομεία να χορηγούσαν δωρεάν (ή σε τιμή κόστους) ηρωίνη σ' όσους μετά από εξετάσεις αποδεικνύονταν εθισμένοι σ' αυτήν. Θα έπαυαν αυτόματα:

— Οι μικροκλοπές και διαρρήξεις φαρμακείων.

— Η διακίνηση από απλούς χρήστες προς εξασφάλιση δόσης



3) Σκληρά - μαλακά ναρκωτικά

Δεν υπάρχουν σκληρά και μαλακά ναρκωτικά. Υπάρχουν εθιστικές και μη ουσίες. Π.χ. η ονομασία της ινδικής κάνναβης σαν «μαλακό ναρκωτικό», προδιαθέτει ενάντια στη νομιμοποίησή της (για την οποία, όπως θ' αναφέρω παρακάτω, δεν υπάρχει κανένα αντεπεχείρημα που να στέκει).

Εθιστικές ουσίες είναι αυτές που:

1) Δημιουργούν εξάρτηση, δηλαδή η αποστέρησή τους δημιουργεί κρίσεις με οργανικά συμπτώματα, ενίστε επικίνδυνες ή θανατηφόρες. Συμπτώματα όπως κούρασης ή νευρικότητος για τη νικοτίνη (ναι! είναι εθιστική), διάρροιας, σπασμών, πόνων κ.λπ. για τα οποιειδή (μορφίνη, ηρωίνη κ.λ.π.) και άλλα (π.χ. από τη στέρηση αλκοόλ οι κρίσεις είναι επικίνδυνες για έναν αλκοολικό).

2) Δημιουργούν «ανοχή» δηλ. ανάγκη για συνεχώς αυξανόμενες δόσεις προκειμένου να επιτευχθεί το ίδιο αποτέλεσμα με παράλληλη αύξηση του μέγιστου ανεκτού ορίου (μιλάμε για τοξικές ουσίες) από τον οργανισμό.

Απορρίπτεται ο λεγόμενος ψυχολογικός εθισμός. Συνήθως ο ψυχολογικός παράγοντας είναι αποτέλεσμα των οργανικών αισθημάτων. Υπάρχουν άνθρωποι ψυχολογικά εθισμένοι στην τηλεόραση (Ναρκομανίες; ίσως!) στο ποδόσφαιρο, κ.λπ. Όχι, ο «ψυχολογικός» εθισμός είναι κοινωνική απόρροια, ανάγκη για φυγή, «διασκέδαση» κ.λ.π. Είναι κοινωνικός εθισμός και σαν τέτοιος αντιμετωπίζεται.

Πέρα από τα παραπάνω, εθιστικά (με κάποια από τις 2 έννοιες) φάρμακα είναι οι αμφερταμίνες, βαρβιτουρικά, ηρεμιστικά, αναλγητικά, αντιαλεργικά (κορτιζονύχα), αντιβηχικά, ως και καθαρτικά.

Με τη μη διάκριση «μαλακών - σκληρών» επιτυγχάνεται:

— Η δημιουργία της εντύπωσης ότι το χασίς π.χ. είναι ίδιο με την ηρωίνη ή το LSD με την κοκαΐνη. Έτσι ο αποπληρωφορημένος χρήστης χασίς δοκιμάζει ηρωίνη. — Γίνεται διακίνηση «μαλακών» από τα ίδια κυκλώματα. Έτσι, ξαφνικά π.χ. πέφτει η κυκλοφορία χασίς στην αγορά και προωθείται ηρωίνη σε σχετικά «καλή» τιμή. Η «επιχείρηση» αυτή αφήνει πάντα κέρδος μερικούς εθισμένους χρήστες ηρωίνης στους εμπόρους.

— Η ιδεολογία του παράνομου «να τη βρίσκουμε» διαπερνά όλα τα είδη «ναρκωτικών», από την εισπνοή βενζίνης ως το τρύπημα με σύριγγα. Όλα ταυτίζονται με τη διαστροφή της αντί-νομης επιθυμίας για εξέγερση σε παρά-νομη επιθυμία για κόλλημα, για φυγή, για εξάρτηση, για αυτοκαταστροφή. Αυτήν την ιδεολογία πουλάει η ηρωίνη και χάρη σ' αυτήν επιβιώνει.

Έτσι τελικά, όπως η μη αναγνώριση σε θεσμικό επίπεδο της ανάγκης του χρήστη για νέα δόση εξυπηρετεί τη φερόμενη εγκληματικότητα και την εξαθλίωση των εθισμένων στα ναρκωτικά, έτσι και η μη διάκριση σκληρών-μαλακών εξυπηρετεί:

— τη θεσμοθετημένη άγνοια και αποπλη-

ροφόρηση

— τον κύκλο δημιουργίας καινούριων εθισμένων τοξικομανών

— την αποστασιοποίηση της κοινωνίας από την πραγματικότητα που η ίδια δημιουργεί

— τη σκοταδιστική διαπόμπευση και συγχώνευση πλήθους κατηγοριών ανθρώπων στο χαρακτηρισμό - γκέτο του «ναρκομανούς».

— την αστυνόμευση και χειραγώηση κοινωνικών-πολιτικών μερίδων (μέσω της ηρωίνης) που διευκολύνεται αφάνταστα

— τη δημιουργία γκέτο της όποιας εξεγερμένης νεολαίας, που προκύπτει απ' τη σαφή ανάγκη για άμυνα και αυτοκαθορισμό. Η πολυδιάσπαση του χώρου σε ομάδες που αναλώνονται στον αυτοκαθορισμό τους μέσω του ναρκωτικού της πολιτικής των ναρκωτικών: Πάντα ένας είναι ο κερδισμένος.

— τη διαστροφή της αντί-νομης κοινωνικής στάσης σε ιδεολογία της «παρανομίας» των ναρκωτικών και ότι ακόμα αυτή σημαίνει.

Η Αποτοξίνωση

Περιβάλλον ψυχιατρικό: Το μοντέλο του γιατρού-αυθεντία-αυθέντη διαπνέει την όποια προοπτική υπάρχει μέχρι τώρα. Στην μέση περίπτωση, η εμπειρία της αποτοξίνωσης συνιστά ένα τέτοιο σοκ, που μόνο ο θάλαμος ψυχιατρίου συναγωνίζεται. Ο γιατρός - πατέρας έχει σίγουρα καλές προθέσεις, ξέρει σίγουρα το σωστό τρόπο, ακόμα κι αν χρειαστεί το παιδί - τοξικομανίας να υποφέρει λίγο παραπάνω, να τρελαθεί λίγο περισσότερο από τα υπνόχαπα, να νιώσει εντελώς μόνος εκεί που χρειάζεται την όποια στήριξη (Φαρμακολογική - ψυχολογική - ανθρώπινη). Στην πραγματικότητα, το πνεύμα της πολιτείας λίγο θέλει να αντιλαμβάνεται τη διαφορά μεταξύ αποτοξίνωσης και σοφρωνισμού. Λίγο θέλει να ξέρει αν τα φαρμακολογικά προγράμματα είναι καλά για τον τοξικομανή. Αρκεί το ότι βγαίνει «θεραπευμένος». Λίγο ενδιαφέρεται για το αν η εμπειρία της αποτοξίνωσης σε ψυχιατρείο είναι το στήριγμα του επανεθισμού. Αρκεί που υπάρχει — αν υπάρχει — το άλλοθι της κρατικής «μέριμνας».

Κι όμως: έχουν υποστηριχθεί και τεκμηριωθεί απόψεις όπως:

— ειδική μελέτη και φαρμακολογικό πρόγραμμα για κάθε διαφορετική περίπτωση οργανισμού και τύπου εθισμού.

— Προγράμματα με βαθμιαία απεξάρτηση, μέσω φαρμάκων μικρότερου βαθμού εξάρτησης (ισχυρά αναλγητικά - μεθαδόνη).

— Παράλληλη ψυχολογική στήριξη μέσα σε κοινότητες αποτοξίνωσης.

— Ειδικά προγράμματα για όσους επιθυμούν απλώς να απεξαρτηθούν από προχωρημένο εθισμό, αλλά θέλουν να (ή δεν μπορούν να μην) συνεχίσουν τη χρήση σε μικρές δόσεις.

— Η εξαθλίωση της αιώνιας αναζήτησης, η αγωνία, η στέρηση κ.λπ.

— Οι θάνατοι από νοθευμένη ηρωίνη ή υπερβολική δόση και η διάδοση ηπατίτιδας και aids από μολυσμένες σύριγγες.

— Η ύπαρξη πληροφοριοδοτών, ρουφιάνων κ.λπ. πρεζάκηδων και εύκολων χαφιέδων, που τόσο εκμεταλλεύεται η γλυκεία μας αστυνομία.

Το επιχείρημα αυτό, αν και συνηθισμένο, είναι ενδεικτικό του πως και γιατί με το μπαμπούλα της παράνομης ηρωίνης συν

Θα ήταν φυσικά ανόητο να αιτήσουμε την ενσωμάτωση τέτοιου είδους προτάσεων από το σύστημα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο επωφελείται από την απουσία τους. Δε μένει παρά να δηλώσουμε και να κάνουμε πράξη την πλήρη αντίθεσή μας με την κρατικομονοπωλιακή και την εμπορευματική γραμμή αποτοξίνωσης.

Αυτόνομες κοινότητες όπου ο τοξικομάνης θα μπορεί:

- να διατηρήσει την ανωνυμία του σε σχέση με τον ποινικό μπαμπούλα καλυπτόμενος από ιατρικό απόρρητο
- να διαλέγει τον τρόπο και το βαθμό αποτοξίνωσης μετά από ενημέρωση
- να ακολουθεί εναλλακτικό φαρμακευτικό πρόγραμμα σε συνενόηση με κάποιο τοξιλόγο. 'Όχι στους ψυχίατρους!
- να βιώνει ανθρώπινες σχέσεις με ανθρώπους με κοινές μ' αυτόν εμπειρίες
- να βρίσκεται αυτός και η κοινότητα σε ανοιχτή σχέση με τον όποιο κοινωνικό περίγυρο. Να μην είναι έγκλειστος, και τέλος
- να διαμορφώνει ο ίδιος αποκλειστικά τους όρους διαβίωσής του, μέσα κι έξω απ' την κοινότητα, όπως και η ίδια η κοινότητα να διαμορφώνει τους όρους ύπαρξής της (κι όχι μόνο) στον περίγυρό της.

Τέτοιες κινήσεις μπορούν ν' αρχίσουν, έστω κάτω από — άλλα κυρίως κόντρα — σε όλο αυτό το ασφυχτικό νομικό πλαισίο που τις αποθαρρύνει.

5) Τι εννοούμε «κοινωνική επανένταξη»;

Αυτή τη στιγμή θα ήταν λάθος για οποιαδήποτε βιομηχανική κοινωνία να υποστηριχθεί ότι η τοξικομανία οφείλεται λίγο πολύ σε προσωπικές επιλογές κάποιων ανθρώπων που, ωθούμενοι από ηδονιστικούς λόγους απέκτησαν την κοινωνική ιδιαιτερότητα της έξης σε χημικά φάρμακα, όπως γινόταν στο 19ο αιώναδι. Η τοξικομανία είναι αποτέλεσμα του περιθώριου όπου σπρώχνεται αδυσώπητα ένα κομμάτι (σε τελευταία ανάλυση καθόλου μικρό) της νεολαίας, με μόνη εναλλακτική λύση την ενσωμάτωση στους μηχανισμούς εξουσίας, κοινωνικούς, πολιτικούς (κόμματα, φορείς, υπουργεία) κατασταλτικούς (αστυνομία), ιδεολογικούς (εφημερίδες, έντυπα), επιστημονικούς κ.λ.π. Για πολλούς ανθρώπους είναι ανατριχιαστικές αυτές οι προοπτικές ζωής και κοινωνικού ρόλου.

Η απουσία κινήματος με πολυδιάστατη παρουσία εξαναγκάζεται στην αποδοχή της μοίρας που επιφυλάσσει η αστική ταξι ζ στα σκουπίδια που δημιουργεί. Εκεί, ανάμεσα στην τεράστια φυσική και ψυχική καταστολή, την αδυναμία αντιπαράτηξης μιας αντιενσωματωτικής πρακτικής, στο διώγμό που υφίσταται σαν περιθώριο, στις απάνθρωπες σχέσεις της πόλης γεννιέται η ιδεολογία του ναρκωτικού και συνακόλουθα, η ανάγκη γι αυτό, ανάγκη την οποία σπεύδουν να ικανοποιήσουν οι χαφιδομηχανισμοί που ζουν απ' αυτή και τη στηρίζουν.

Τι θα ήταν λοιπόν η «κοινωνική επανένταξη»; Λίγο κουράγιο, κάνας φίλος, μια δουλίτσα, διασκέδαση - κονσέρβα με δυο λόγια η εξαφάνιση κάθε κοινωνικής ιδιαιτερότητας, κάτι σαν λοβοτομή στην ταξική, πολιτική και κοινωνική συνείδηση και πραχτική του ατόμου. Η διαδικασία που αρχίζει με την σοφρωνιστικά τραυματική αποτοξίνωση (της οποίας έχει προηγθεί όλη η κτηνωδία του κατασταλτικού και πονικού μηχανισμού, σύλληψη, ξύλο, ανακρίσεις, προφυλάκιση, απολογίες, δίκες κ.λ.π. κάτω απ' την προμαχτική πίεση της στέρησης του «φάρμακου»), τελειώνει με τον ευνούχισμό και την ενσωμάτωση ενός ακόμα πειθήνιου πολίτη στις γραμμές των μηχανισμών εξουσίας και συντήρησης. Δεν είναι παράλογο να προτιμάει κανείς την αυτοκτονία, ούτε τυχαία η αγωνία του «αποτοξινωμένου» να ξανακλειστεί στο γκέτο.

Συμπεράσμα: Δεν πιστεύουμε τις εξαγγελίες περί δήθεν κοινωνικής επανέντα-

ξης. Τις καταγγέλουμε σαν ύποπτη μεθόδουση κατά της προσωπικότητας ή αι της ιδιαιτερότητας των εθισμένων ανθρώπων, σαν μια προσπάθεια αφομοίωσης ενός δυνάμει ριζοσπαστικού χώρου.

6) Ο νέος νόμος: Βαθιά τομή ή ένα ακόμη ανοσιούργημα της εξουσίας;

— Είστε χρήστης χασίς ή ινδικής κάνναβης;

Τιμωρείστε με φυλάκιση. Βέβαια κατά την αδέκαστη κρίση του δικαστηρίου, αν αυτό εκτιμήσει την προσωπικότητα σας, δύνασθε να εγκλειστείτε σε κατάλληλο ίδρυμα. Δυστυχώς, (και είναι κρίμα πράγματι!) δεν είσθε εθισμένος, καθότι η ινδική κάνναβης και το χασίς δεν δημιουργούν εθισμό. Έτσι, δεν μπορείτε να τύχετε της στοργικής μεταχείρησης του νόμου και να μείνετε αιτιμόρητος, να θεωρηθείτε ανίκανος προς καταλογισμόν (έχετε ευθύνη των πράξεων σας!), να παρακολουθήσετε «ειδικό» πρόγραμμα (προς τι άλλωστε; Δεν είστε «ναρκομανής»), να ζητήσετε τις ειδικές στρατολογικές ρυθμίσεις του ΚΕΘΕΑ (αρ. 26) κ.λ.π. Αντιθέτως, όλη η δυσμένεια του νόμου όπως θα τη δούμε παρακάτω πέφτει πάνω σας. Μόγιο η μεταμέλεια («κάρφωμα») (αρ. 24) σας σώζει.

— Είστε χρήστης ηρωίνης (και έχετε τα λεφτά να την προμηθεύετε χωρίς μικροδικίνηση ή μικροκλοπές);

Είστε ο τυχερός του λαχείου. Αν συλληφθείτε για πρώτη φορά μένετε αιτιμόρητος (αρ. 13§3), 'ζητάτε ειδική μεταχείριση διότι έχετε ανάγκη φαρμακευτικής υποστήριξης (αρ. 26). (Αν καρφώσετε και κανα δυο γνωστούς θα πάρετε και εύφημον μνείαν) (αρ. 24). Το ΚΕΘΕΑ σαν εντάσσει στοργικά στα θεραπευτικά του προγράμματα (καλύτερα όπως κι αν είναι από τη στενή ή το Δαφνί), σας χορηγείται στρατολογική αναβολή (αρ. 26) και η όλη διαδικασία δεν έχει το χαρακτήρα της ποινικής δίωξης. Φτηνά τη γλυτώσατε.

— Πρέπει να σπρώξετε κάποιες δόσεις για να βγάλετε τη δική σας;

Νομικά είστε έμπορος (Δεν υπάρχει διάκριση στο νόμο μεταξύ 5g και ενός κιλού ηρωίνης (αρ. 5§1). Έχετε ποινές μέχρι 10 χρόνια και μέχρι 10 εκ. δρχ. Αν η θεία σας δεν έχει την απόδειξη του αυτοκίνητου μηχανής, ή άλλων πραγμάτων που χρησιμοποιούσατε αδιαμαρτύρητα θα πρέπει να τα παραδώσει στις αρχές που, διενεργούν δήμευση περιουσίας συγγενών (αρ. 19§3,9). Αν είστε υπότροπος, (αρ. 8), είστε κακό παιδί, δε συμμορφώνεστε και οι χρηματικές ποινές εικοσιπλασιάζονται, χάνετε άκομα την ειδική μεταχείριση από το ΚΕΘΕΑ (αρ. 26§9) ως και φαντάρο μπορεί να σας πάρουν.

Στην καλύτερη περίπτωση σας περιμένει «νοσηλευτικό ίδρυμα» (Αρ. 14§1). Δαφνί είπατε;

Εδώ βλέπουμε και την πρώτη μεγάλη ταξική διάκριση του νομοσχεδίου. Διάκριση εις βάρος δύον αναγκάζονται να σπρώξουν ηρωίνη, γιατί δεν έχουν μόνιμο επάγγελμα με ψηλές αποδοχές, γιατί δεν έχουν το χρόνο ή την ικανότητα να δουλέψουν κανονικά, γιατί χρειάζονται συνέχεια μεγαλύτερες δόσεις, γιατί οι έμποροι τους πιέζουν, γιατί.... Ταξική είναι επίσης η διάκριση υπέρ των εθιστικών ουσιών. Γιατί το χασίς είναι «φτηνό» η κάνναβη καλλιεργείται εύκολα ενώ η ηρωίνη κι η παρέα της είναι φαρμακευτικά παρασκευάσματα και κοστίζουν (μέσω της διακίνησης) πολλές χήνες στο χρήστη ημεροσίως. Μήπως το κράτος στηρίζει την ηρωίνη; Απ' το νόμο του τουλάχιστο, αυτό προκύπτει.

Κάποια άλλα «κρυψά» σημεία.

Όλα τα ιδρύματα απεξάρτησης εποπτεύονται από το ΚΕΘΕΑ και αυτό με τη σειρά του από το Υπουργείο. Όλες δηλαδή οι αυθαιρεσίες της πυραμιδωτής σκάλας εξουσίας με πρώτο μέτοχο την κυβέρνηση και τις στρατιές των ειδικών της θα πέσουν στα κεφάλια (και τα στομάχια και τις φλέβες) δύον έχουν την «τύχη» να vo-

σηλευτούν σ' αυτά. Το τι σημαίνει αυτό μπορούμε να το δούμε από τα «ιστορικά» πειράματα των νέων μεθόδων στα ψυχιατρεία (ηλεκτροσόκ, λοβοτομή, εκατομμύρια καινούρια φάρμακα κ.λ.π.). Θεσμοθετείται μια νέα κατηγορία αποδιοπομπών πολιτών με καθορισμένους χώρους εγκλεισμού και καθήκονται πειραματόζωουν.

Από την άλλη είναι γνωστές οι τρυφερές σχέσεις κρατικών ιδρυμάτων και διωκτικών αρχών που θα εμποδίσουν την αυθόρυη προσέλευση στα όποια ιδρύματα από το φόβο του «καρφώματος» και της συνακόλουθης παρακολούθησης, δίωξης κ.λ.π.

— Συνιστά αδίκημα η έκφραση γνώμης

— Απαγορεύονται τα εναλλακτικά προγράμματα μερικής ή βαθμιαίας απεξάρτησης και όσοι τα εφαρμόσουν διώκονται και τιμωρούνται. Είδαμε τι θα πορούσαν να προσφέρουν τέτοια προγράμματα. Άλλα, το λόγο πρέπει να έχουν οι κρατικοί «ειδικοί» που φροντίζουν πριν από σας για σας.

— Θεσμοθετείται η εκτόπιση (αλλαγή κατοικίας) για όποιον καταδικαστεί μ' αυτό το νόμο. Αν μάλιστα είναι και ξένος εργάτης βρωμιάρης του όποιου τον πάντα με το ανοιχτό πνεύμα του νόμου, από την ελληνική επικράτεια για 1 ως 5 χρόνια, (5 ως ισόβια για ανηλίκους) κοινών v' απελαθεί.

Φυσικά η ταξική και οικονομική του θέση (πολιτικός πρόσφυγας, μετανάστης κ.λ.π.) κι η θέση στην οποία θα βρεθεί μετά την απέλαση (π.χ. αν διώκεται για τις πολιτικές του πεποιθήσεις) δεν μετράνε παθόλον. Σαν πολύ τις παλιές μέρες δε θυμήθηκαμε;

συνέχεια από σελ. 2

Τα κύρια στηρίγματα του εγκλήματος είναι ο παρασιτισμός σε βάρος των άλλων, ο νόμος και η εξουσία, νόμοι για την ιδιοκτησία, νόμοι για την κυβέρνηση, νόμοι για ποινές και παραβάσεις και η εξουσία που παίρνει το δικαίωμα να κατασκευάζει τους νόμους και να τους εφαρμόζει.

Η ελευθερία, η ισότητα και η έμπρακτη ανθρώπινη αλληλεγγύη είναι τα μόνα αποτελεσματικά εμπόδια, που μπορούμε να αντιπαραθέσουμε στην αντικοινωνικότητα μερικών από μας».

Στοιχεία για τις φυλακές στην Ελλάδα Ταξινόμηση

Οι φυλακές στην Ελλάδα είναι 24. Οι κρατούμενοι είναι περίπου 3.500.

Υπάρχουν δικαστικές και σωφρονιστικές φυλακές.

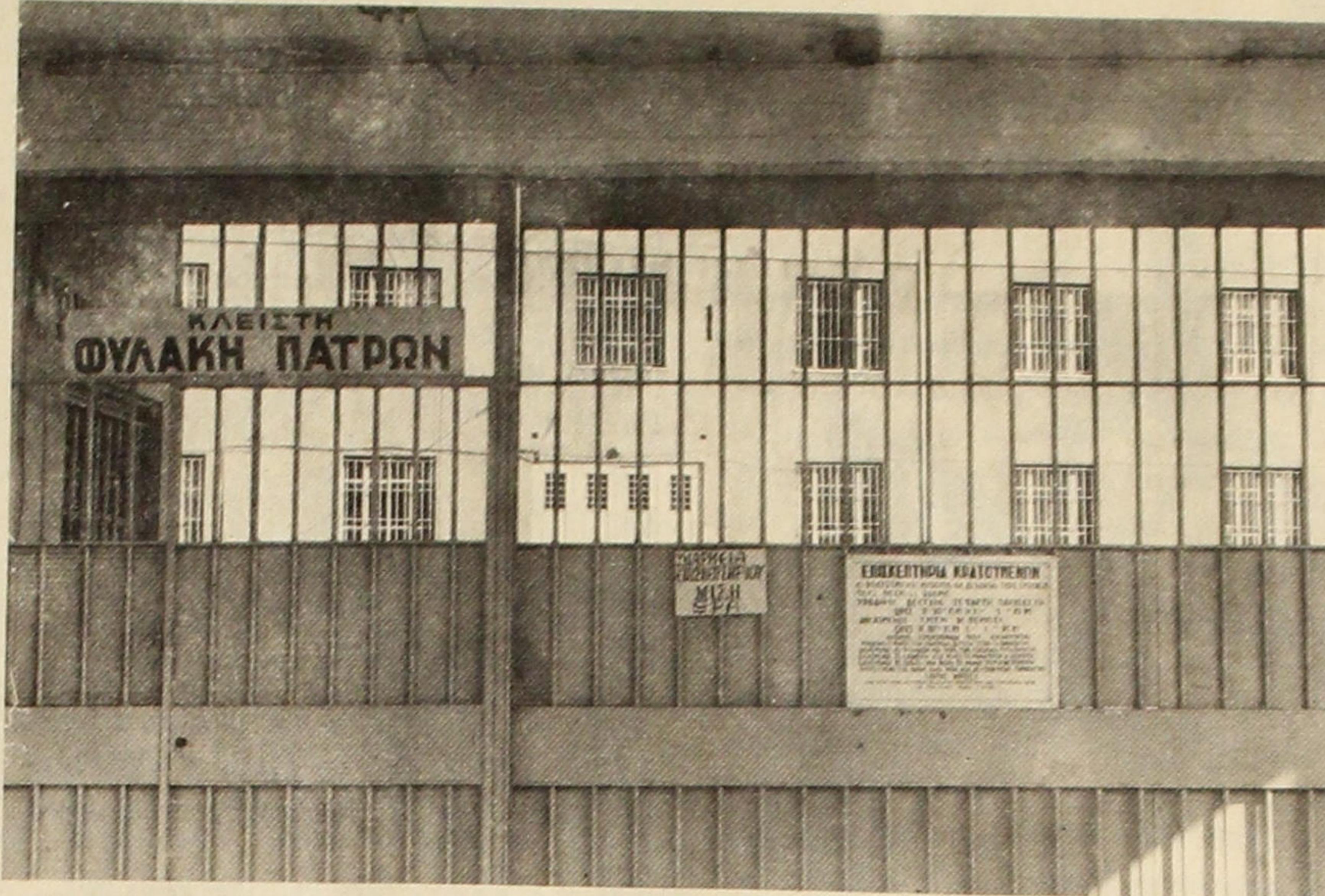
Οι δικαστικές φυλακές αφορούν παραβάσεις αστικού και ποινικού κώδικα καθώς και πολιτικά αδικήματα.

Οι σωφρονιστικές αφορούν εγκλήματα (όπως ανθρωποκτονίες, βιασμούς, ληστείες).

Οι σωφρονιστικές φυλακές χωρίζονται σε κλειστές και αγροτικές.

Στις κλειστές φυλακές στέλνονται υπόδικοι και κατάδικοι π.χ. φυλακές Πάτρας.

Στις αγροτικές φυλακές στέλνονται άτομα με μικρές ποινές ή άτομα που έχουν εκτίσει ένα μέρος της ποινής τους. Οι αγροτικές φυλακές προσφέρουν περισσότερες δυνατότητες στην επανένταξη του φυλακισμένου στην κοινωνία. Αφού εκεί ο φυλακισμένος απασχολείται δεν αποκόπτεται δηλαδή από την παραγωγική διαδικασία, και διατηρεί πιο συγκροτημένη προσωπικότητα, πάντα συγκριτικά με τις



άλλες φυλακές. Στο σωφρονιστικό κώδικα ορίζονται κάπως τα κριτήρια μεταγωγής στις αγροτικές φυλακές. Στην πράξη όμως η μεταγωγή κάποιου φυλακισμένου σ' αυτές εξαρτάται από τους διοικητικούς υπαλλήλους όσον αφορά τη διαγωγή του και την προσφορά δουλειάς (έχουμε βέβαια υπόψη μας πως κριτήρια καλής διαγωγής στον ισχύον καθεστώς των φυλακών είναι η δουλικότητα στους ανωτέρους και ο χαφιδισμός κυρίως).

Επίσης υπάρχουν το πρεβεντόριο και το Ψυχιατρείο που είναι θεραπευτήριες φυλακές.

Είναι γνωστό βέβαια πως άτομα, που έχουν διαπράξει εγκλήματα όπως φόνους βιασμούς κ.λ.π. εκτίουν ποινές σε θεραπευτήρια τέτοια, χωρίς να συντρέχουν οι λόγοι αλλά γιατί κατά τη δικαστική διαδικασία κατορθώθηκε να αποδοθεί τέτοια ποινή λόγω ακαταλόγιστου.

Στις φυλακές της Πάτρας μεταφέρθηκαν πρόσφατα και οι Τεμπεκερίδης, Πετρόπουλος, τους οποίους αφού τους κούρεψαν γουλί, τους πέταξαν για 20 μέρες στην απομόνωση. Δεν υπάρχει μόνο ένας Κόλιας.

ΣΧΟΛΙΑ

Στείλτε Ντόλαρς ρεεε!

Το ξενοδοχείο Ελλάντα σας παρέχει ασφάλεια

Κονδύλι τριών και πλέον εκατομμυρίων δολαρίων παρέχει η Β. AMERIKA στην Ελλάδα για στρατιωτική εκπαίδευση (I-MET) για τη διετία αυτή τα όποια θα δαπανηθούν σε προγράμματα αντιτρομοκρατικής συνεργασίας.

Καθώς και θα αυξηθούν οι αποστολές ελλήνων αξιωματικών στις Ε.Π.Α. προκειμένου να παρακολουθήσουν σεμινάρια κατά της τρομοκρατίας.

Από αμερικανικούς κύκλους εκφράζεται ικανοποίηση για το πνεύμα συνεργασίας (αλοίμονο) που επιδεικνύεται από την ελληνική κυβέρνηση.

«Τούτο αποδίδεται από τους πολιτικούς παρατηρητές στο γεγονός, ότι η ελληνική κυβέρνηση αντιλαμβάνεται πλέον πλήρως την καταστροφική επίδραση που έχει για το ελληνικό τουρισμό η τρομοκρατία στην μεσόγειο». (24.1.87 Ελευθεροτυπία.)

★ ★ ★ ★ ★

Ένας από τους στόχους των αλοδαπών αφεντικών και ντόπιων είναι ότι θέλουν ένα ήσυχο ξενοδοχείο. Οι διαχειριστές σοσιαλιστές του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κάνουν ότι μπορούν για να υπάρχει σιγή νεκροταφείου. Εμείς θα τους αφήσουμε να το κατωθώσουν;

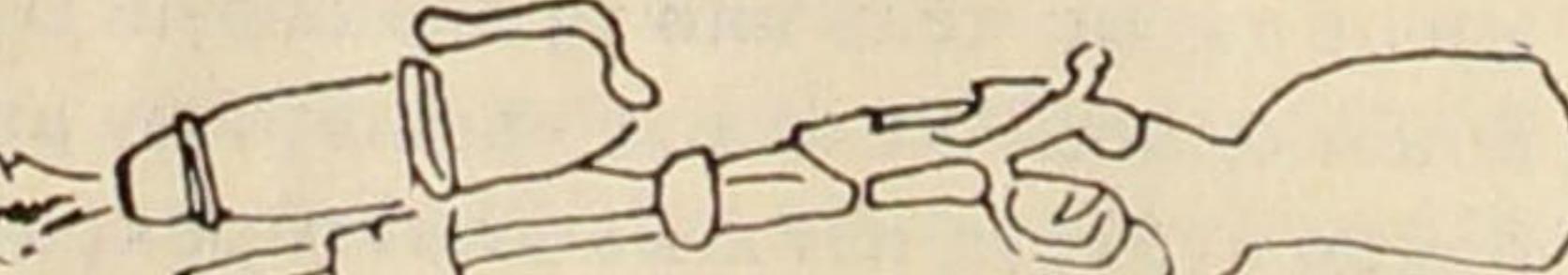
ΟΙ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥΣ

Το νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά που συζητείται στη βουλή επιφυλάσσει γενναία ανταμοιβή στους δράστες που καταδίδουν τους συνενόχους τους.

Το σχετικό άρθρο 24 τιτλοφορείται «Μεταμέλεια» και ορίζει.

«1. Αν το δικαστήριο κρίνει ότι ο υπαίτιος κάποιας από τις πράξεις που αναφέρονται στα άρθρα 5 μέχρι και 9 του νόμου αυτού συνετέλεσε με δική του πρωτοβουλία κατά τροπο ουσιώδη, πριν από την κατάδικη του στην ανακάλυψη ή εξάρθρωση συμμορίας ή στην σύλληψη και παραπομπή προσώπων που επιδίδονται στη τέλεση πράξεων αναφερομένων στα άρθρα 5 μέχρι και 8 μπορεί να διατάξει την αναστολή εκτέλεσης της ποινής που καταγνώσθηκε για διάστημα δύο μέχρι είκοσι ετών, ανεξάρτητα αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 99 και 100 του ποινικού κώδικα.

2. Ο καταδικασμένος για κάποια από τις πράξεις που αναφέρονται στα άρθρα 5 μέχρι και 8 απολύται από τις φυλακές υπό όρο με απόφαση του δικαστηρίου, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις της προηγούμενης παραγράφουν».



ΠΡΟΤΑΓΜΑ ΠΑΛΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ Ι-ΣΠΑΝΙΑ

Οι διαδηλωτές έπιασαν τους.. αστυνομικούς

Μαδρίτη, 13

Με τα χέρια ψηλά παραδόθηκε στους διαδηλωτές η αστυνομική δύναμη που προσπάθησε να τους διαλύσει.

Αυτό συνέβη στην ισπανική πόλη Ρεϊνόσα, όπου εξαγριωμένοι εργάτες βγήκαν στους δρόμους για να διαμαρτυρηθούν κατά των μέτρων της κυβέρνησεως Γκονθάλες, που πρόβλεπαν ακόμη και απολύτεις εργαζομένων. Τους διαδηλωτές προσπάθησε να διαλύσει η αστυνομία ρίχνοντας εναντίον τους με σφαίρες από καυτσούκ. Τα πυρομαχικά των αστυνομικών όμως τελείωσαν όποτε οι διαδηλωτές υποχρέωσαν τους αστυνομικούς να παραδοθούν με τα χέρια ψηλά.

13.3.87

Ελευθεροτυπία

«Τι απόψεις κατά των αμβλώσεων υποστήριξε χτες ο Αμερικανός καθηγητής Τζ. Γουίλκ μιλώντας σε συνέντευξη τύπου, που οργάνωσε στην αίθουσα ξένων ανταποκριτών η Εταιρεία για την προστασία της ανθρώπινης ζωής.

Ο Αμερικανός καθηγητής μεταξύ των άλλων, έφτασε και στις ΗΠΑ: «Εμείς έχουμε ένα μεγάλο φίλο τον Ρόλαντ Ρίγκαν. Φρόντισε να διορίσει στο Ανώτατο Δικαστήριο της χώρας δικαστές που είναι κατά των αμβλώσεων στη θέση άλλων που έφυγαν. Και σήμερα θα είναι εφτά υπέρ των αμβλώσεων και πέντε κατά τα παιδιά πρέπει να μεγαλώνουν, να γεννιούνται. Εμείς προχωρούμε κι αύριο θα δώσουμε στον υπόλοιπο κόσμο κάτι θεϊκό κάτι καλό».

Η γυναίκα κ. Γουίλκ «δεν θέλει πια να πάρει μέρος στην παραγωγή μιας φυλής από άψυχα, σαραβαλιασμένα και άθλια ανθρώπινα όντα, που δεν έχουν ούτε τη δύναμη ούτε το θάρρος ν' ανατρέψουν το ζυγό της φτώχειας και της υποδούλωσης».

Και όπως είναι και η EMMA ΓΚΟΛΝΤΜΑΝ:

«Οι γυναίκες δεν χρειάζεται να κρατάνε πάντοτε τα στόματα κλειστά και τα σκέλια ανοιχτά».

★ ★ ★ ★ ★

Από το θέατρο του κοινοβουλίου Κάπου στην μεσόγειο βρίσκεται η αποικία της ΕΛΑΝΤΑ

«Τα πυρηνικά όπλα αγαπητοί συνάδελφοι βρίσκονται στην Ελλάδα πάνω από 30 χρόνια και βρίσκονται χωρίς την απόφαση του ελληνικού κοινοβουλίου. Ουδέποτε πάρθηκε απόφαση».

Ουδέποτε κυβέρνηση έφερε το θέμα των πυρηνικών όπλων να ωρτήσει το κοινοβούλιο και το λαό τι νομίζει, τι πιστεύει γύρω από την ύπαρξη ή εγκατάσταση των πυρηνικών αυτών όπλων».

«Νοικοκύρης είναι ο λαός εμείς είμαστε υπηρέτες του και έχουμε χρέος να τον πληροφορούμε».

«Για μας είναι σαφές ότι η παραμονή στο NATO περά τις οξύτατες διαφωνίες μας και παρά τη διαφορετική πολιτική που ακολουθούμε είναι χρήσιμη για τη χώρα. Και βεβαίως αν το NATO δεν δεχόταν

Στοιχεία για τις φυλακές της Πάτρας

Οι τρόφιμοι είναι περίπου 1300.

Το 30% των τροφίμων είναι ισοβίτες κατάδικοι.

Υπάρχουν 32 διαφορετικές υπηκοότητες.

Οι αλλοδαποί είναι μέσα κυρίως για ναρκωτικά.

Το προσωπικό είναι 100 άτομα.

Σχετικά με την 25η Μαρτίου παραθέτουμε αναδημοσιευμένο το κείμενο προκή υξης που κυκλοφόρησε το '81 στα Χανιά:

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΥΓΙΕΙΝΕΣ

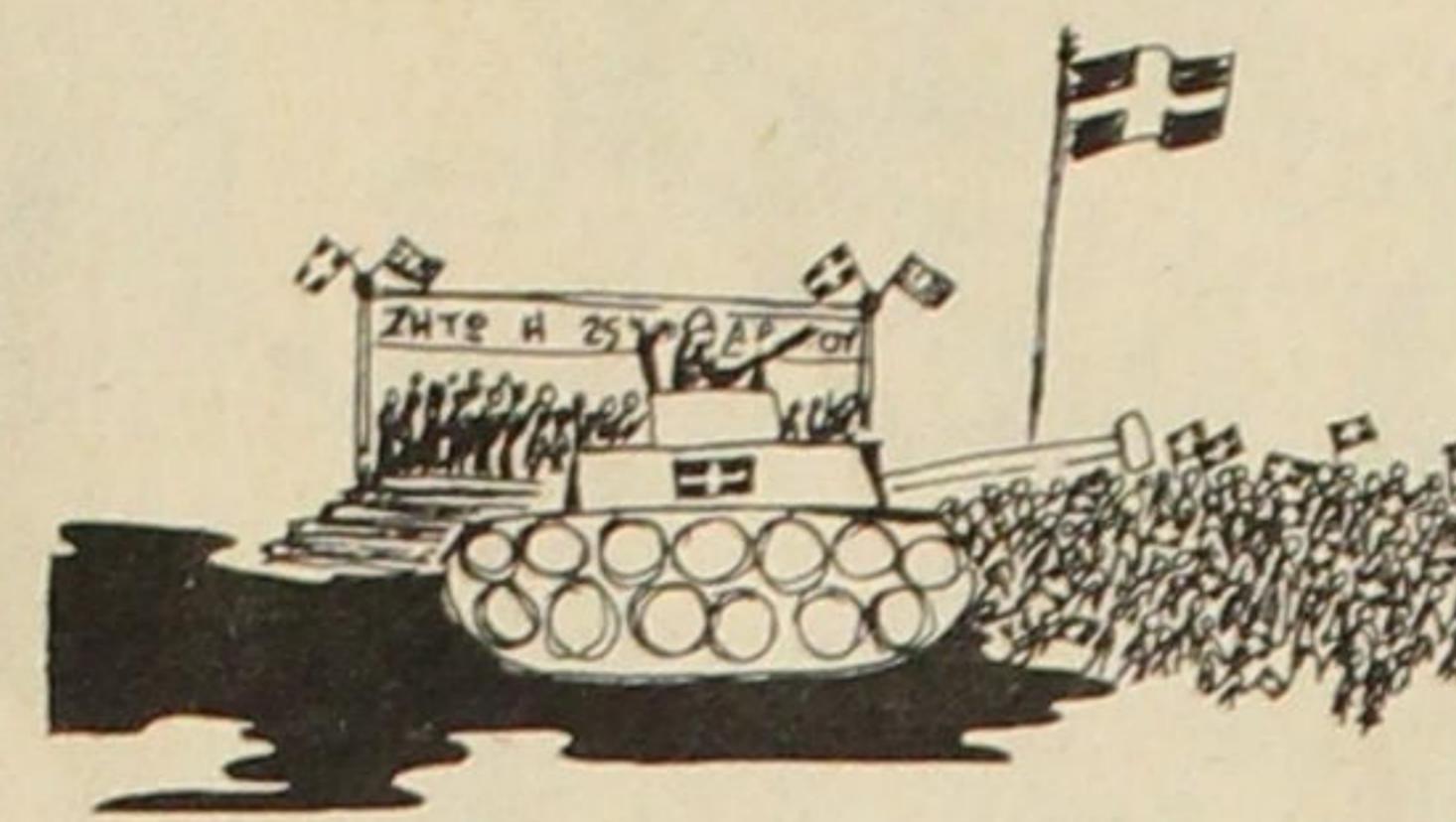
Ανεβασμένη στην εξέδρα, για να κρύψει με το ύψος την ασημαντότητά της, η επισημη μουχλα (Νομάρχες, Δήμαρχοι, στρατηγοί, παπάδες) καταδέχεται να χαιρετήσει πότε-πότε βαρυεστημένα αυτούς που περνούν μπροστά της υποχρεωμένοι από τους μπράβους της (δασκάλους κι επιλοχίες) ν' απονείμουν τιμές στρίβοντας το κεφάλι.

Ο κόσμος στριμωγμένος στην άκρη, πίσω από τα κορδόνια των αστυφυλάκων, περιορισμένος στο ρόλο του θεατή, χωρίς πρωτοβουλία, να βλέπει ένα θέαμα οργανωμένο από τους οργανωτές της καθημερινής καταπίεσης. Να βλέπει τα παιδά του, τους έφηβους των 18 και τα παιδιά των 6 χρόνων, υποχρεωμένα να περπατούν στη γραμμή, σα μηχανές χωρίς σκέψη και αισθήματα, στο φριχτό ρυθμό των ταμπούρων, με το σώμα τους κλεμένο από την εξουσία, θησοποιοί σ' ένα ρόλο σκηνοθετημένο από κακόγουστο σκηνοθέτη. Να βλέπει να παρελαύνουν κορδωμένα αδιάντροπα τα σώματα ασφαλείας, αυτοί που τον έσφαξαν το '45 και το '73 και θα το ξανακάνουν το '83 ή το 90 και που εν τω μεταξύ τον χτυπούν σε κάθε του ενέργεια: συγκέντρωση, πορεία, απεργία, αγροτικό συλλαλητήριο.

Να ακούει το μεγάφωνο να ξερνάει ηλιθότητες για μας τους Έλληνες, τον πιο γενναίο λαό του κόσμου, ενώ ένα άλλο μεγάφωνο στην Τουρκία λέει για τους Τούρκους τον πιο γενναίο λαό του κόσμου, κι άλλα μεγάφωνα στην Αγγλία, Βουλγαρία, Αίγυπτο, Ταϊλάνδη, λένε για τους γενναίους Άγγλους, Βούλγαρους, Αιγύπτιους, Ταϊλανδούς, έτσι που κάποτε όλοι εμείς οι γενναίοι να βγάλουμε τα μάτια μας με γενναίότητα. Με σημαιοστολισμένο υποχρεωτικά το σπίτι και το μαγαζί του με την ίδια σημαία που κυματίζει πάνω από φυλακές και στρατόπεδα και αστυνομικά τμήματα, έτσι που κάθε σπίτι να γίνεται λίγο φυλακή και στρατόπεδο, και αστυνομικό τμήμα.

Για περάστε λοιπόν. Το κράτος προσφέρει στους υπηκόους του θέαμα για να εκτονωθούν με ταρατατζούμ και ζήτω, να ξεχάσουν την άχαρη δουλειά και τις τιμές που ανεβαίνουν και να ξαναπάνε αύριο ανανεωμένοι να δουλέψουν για τ' αφεντικά τους. Και καλού κακού τους δείχνει τα πολυβόλα και τα τανκς για να ξέρουν τι έχουν να αντιμετωπίσουν αν διαμαρτυρηθούν. Η παγίδα έχει στηθεί: Πάμε στην παρέλαση να καμαρώσουμε το φίλο, τη φίλη, το γιό, την κόρη. Ο φίλος κι η φίλη από τη μεριά του αρχίζει να καμαρώνει λίγο κι αυτός, πέφτοντας έτσι στο λούκι. Και πέφτει ακόμα πιο πολύ όταν φροντίζει να περάσει με άψογο βήμα μπροστά από τους επίσημους, δίνοντας έτσι αξία σ' αυτούς που δεν έχουν. Η παγίδα έχει στηθεί: Είμαστε όλοι Έλληνες έθνος ηρωικό κι αγαπημένο, όλοι μαζί, αφεντικά κι εργάτες, αξιωματικοί και φαντάροι, χωροφύλακες και πολίτες, υπουργοί και ψηφοφόροι, πολεμήσαμε τους κακούς Τούρκους το '21 και θα το ξανακάνουμε αν χρειαστεί.

Να όμως που κάπου κολάει το κόλπο. Μερικοί γιουχάρουν όταν περνάει η αστυνομία, κάθε χρόνο και πιο πολλοί μαθητές το σκάνε από την παράταξη, κάθε χρόνο και λιγότεροι έρχονται να δουν αυτό το σωβινιστικό τσίρκο. Γιατί το παραμύθι έχει παλιώσει πια. Το 73 - 75 χρόνια απεργιών, διαδηλώσεων, συγκρούσεων, διεκδικήσεων, η εξουσία τρομαγμένη έβγαλε από τη ναφθαλίνη τον τούρκικο κίνδυνο, μας έδειξε το μπαμπούλα, μας κάλεσε σε εθνική ενότητα και κατάφερε να ξεπεράσει την κρίση. Το ίδιο έκανε και το '65. Το ίδιο θα κάμει και στο μέλλον. Προς



το παρόν συντηρεί με παρελάσεις το μικρόβιο του εθνικισμού. Αυτοί που σε μια νέα και δυνατότερη επίθεση ενάντια στο κράτος έχουν να χάσουν τα πάντα και τίποτα να κερδίσουν, ξέρουν, (μια που παίζεται το τομάρι τους) ότι αργά ή γρήγορα αυτή η επίθεση θα γίνει από τους αυτούς που δεν έχουν τίποτε να χάσουν ενώ έχουν να κερδίσουν τα πάντα. Ξέρουν πως αύριο ο κόσμος που σήμερα παρακολουθεί το θέαμα από τα πεζοδρόμια, θα ξεχυθεί στο δρόμο ζητώντας αυτό που του ανήκει. Τότε ακριβώς (τι σύμπτωση!) κάτι θ' αρχίσουν να γράφουν οι φυλλάδες τους για «τούρκικες προκλήσεις», κάτι θ' αρχίσει να παραμιλάει το χαζοκούτι τους για «παραβιάσεις εναέριου χώρου» για «τεταμένες εξωτερικές σχέσεις», για ανάγκη «εθνικής ενότητας ενόψει του εθνικού κινδύνου»

Τι σημαίνει όμως έθνος; Μήπως είναι μια έννοια που έχει σκοπό να κρύψει τις πραγματικές ταξικές διαφορές και να δημιουργήσει ψευτικές διαφορές ανάμεσα στους λαούς; Τι κοινό έχουμε μ' αυτούς που ζουν σε βάρος μας; Και τι έχουμε να χωρίσουμε με τους Τούρκους εργαζόμενους που αυτή τη στιγμή φυλακίζουν και εξοντώνουν οι δολοφόνοι της Τούρκικης στρατιωτικής χούντας με την ευγενική ανοχή όλων των κυβερνήσεων του κόσμου; Οι επαναστάτες του '21 ξεσηκώθηκαν ενάντια στον Σουλτάνο, τον αγά, τον γενίτσαρο, το χαράτσι. Έχουμε και σήμερα από τα ίδια. Σήμερα σουλτάνος είναι το Κράτος, αγάς το αφεντικό, γενίτσαρος τα MAT, χαράτσι οι φόροι και μουτήδες όσοι λένε «τίποτα δεν αλλάζει», «δεν μπορεί να τα βάλεις μ' αυτούς», «γλύψε να προκόψει». Μετά το '21 οι φωτοχόι αγρότες που νίκησαν το σουλτάνο βρέθηκαν με νέο εκμεταλλευτή στην πλάτη τους. Τους τσιφλικάδες, τους αστούς, τη Βασιλική αυλή. Και τα νέα αφεντικά για να στεριώσουν τη θέση τους φρόντισαν πρώτ' απόλα να φτιάξουν δικό τους στρατό από μισθοφόρους και αστυνομία για να εξοντώσουν αυτούς που τους ανέβασαν στην εξουσία. Γνήσια εγγόνια αυτών των αφεντικών είναι και τα σημερινά. Αυτοί που μας λένε παχειά λόγια για την υπεράσπιση της πατρίδας, ενώ οι ίδιοι κάνουν χοντρές κομπίνες με τις πολυθενικές, έχουν σε ελβετικές τράπεζες τα κλεμμένα τους και ένεις σημαίες στους σκυλοπνίχτες τους.

'Όμως ο εχθρός δε βρίσκεται έξω από τα σύνορα είναι εδώ στα υπουργεία, στα στρατιωτικά επιτελεία, στις διευθύνσεις των εργοστασίων, των τραπεζών, των εφημερίδων σε κάθε διεύθυνση. Αυτά τα τανκς που παρελαύνουν δεν είναι δικά μας. Είναι δικά τους. Δεν είναι για να χτυπήσουν τους ξένους. Είναι για να χτυπήσουν εμάς. Αυτή η πατρίδα δεν είναι δικιά μας. Αυτοί ανακηρύξανε πατρίδα την ιδιοκτησία τους και μας μάντρωσαν στα σύνορα σα ζώα σε κλουβιά. Αυτά τα σύνορα δε μας αφορούν. Αυτή η παρέλαση δε μας αφορά.

**ΟΜΑΔΑ
ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ**

ΑΝΤΕΘΝΙΚΩΝ

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΤΗΣ ΟΣΕ

Το Σάββατο και την Κυριακή στις 21 και 22 Φλεβάρη έγινε στην Αθήνα, στο Πολυτεχνείο ένα διήμερο συζήτησεων της ΟΣΕ με θέματα:

1. Οι αλλάγες Γκορμπατσώφ, 2. ΚΚΕ-120 συνέδριο, 3. ΟΣΕ και Τροτσικός και 4. ΟΣΕ και Αναρχία.

Το διήμερο σε γενικές γραμμές μάζεψε περίπου 80 άτομα και ήταν άσχημο από οργανωτικής άποψης γιατί τα θέματα αναλύονταν κύρια από έναν ομιλητή-εισηγητή και δεν αφήνονταν έτσι πολλά περιθώρια για ουσιαστικότερη ανάλυση. Το διήμερο μάλλον άνοιξε θέματα για επεξεργασία, παρά απάντησε σε μερικά ερωτήματα.

Ας δούμε όμως λίγο το τέταρτο θέμα, ΟΣΕ και Αναρχία. Η ανάλυση-εισήγηση χωρίστηκε από τον ομιλητή σε τρία επιμέρους Θέματα: α. Ιστορικός αναρχισμός, β. σύγχρονος και γ. βία.

Ο αναρχισμός γενικά αλλά και οι αναρχικοί, κατηγορήθηκαν σφοδρότατα και χαρακτηρίσθηκαν «μικροαστική απόκλιση». Ξανάρθε στο φως η «αιώνια» διαφωνία μεταξύ των αναρχικών και των κρατιστών: η έλλειψη επαναστατικής στρατηγικής από τους αναρχικούς. Φίλοι της ΟΣΕ η διαφωνία αυτή υπήρξε από την Α' Διεθνή δεν είναι καινούρια ανακάλυψη και όποιος θέλει απάντηση ας μελετήσει την Α' Δ. Από τότε μέχρι σήμερα έγινε η Ισπανική επανάσταση, οι εξεγέρσεις στην Κροστάνδη (για την οποία δεν είπατε τίποτα όταν αναφέροσατε στον Τρότσκυ), στη Βουδαπέστη, ο Μάης του '68 αλλά και η Πρωτομαγιά του 1886. Σ' όλες αυτές τις εξεγέρσεις, οι αναρχικοί απέδειξαν ότι δεν υπάρχει έλλειψη επαναστατικής στρατηγικής, απλά υπάρχει απουσία «επαναστατικής» πρωτοπορίας κατά πόδα της ομάδης για συγκεντρωτισμό. Εμείς ωρτάμε πού το αναρχισμό σαν πόδι-αντίποδα του σταλινισμού. Συγκεκριμένα κατηγορήθηκαν οι αναρχικές ομάδες για συγκεντρωτισμό. Εμείς ωρτάμε πού το αναρχισμό σαν πόδι-αντίποδα του σταλινισμού. Συγκεκριμένα κατηγορήθηκαν οι αναρχικές ομάδες για συγκεντρωτισμό. Εμείς ωρτάμε πού το αναρχισμό σαν πόδι-αντίποδα του σταλινισμού.

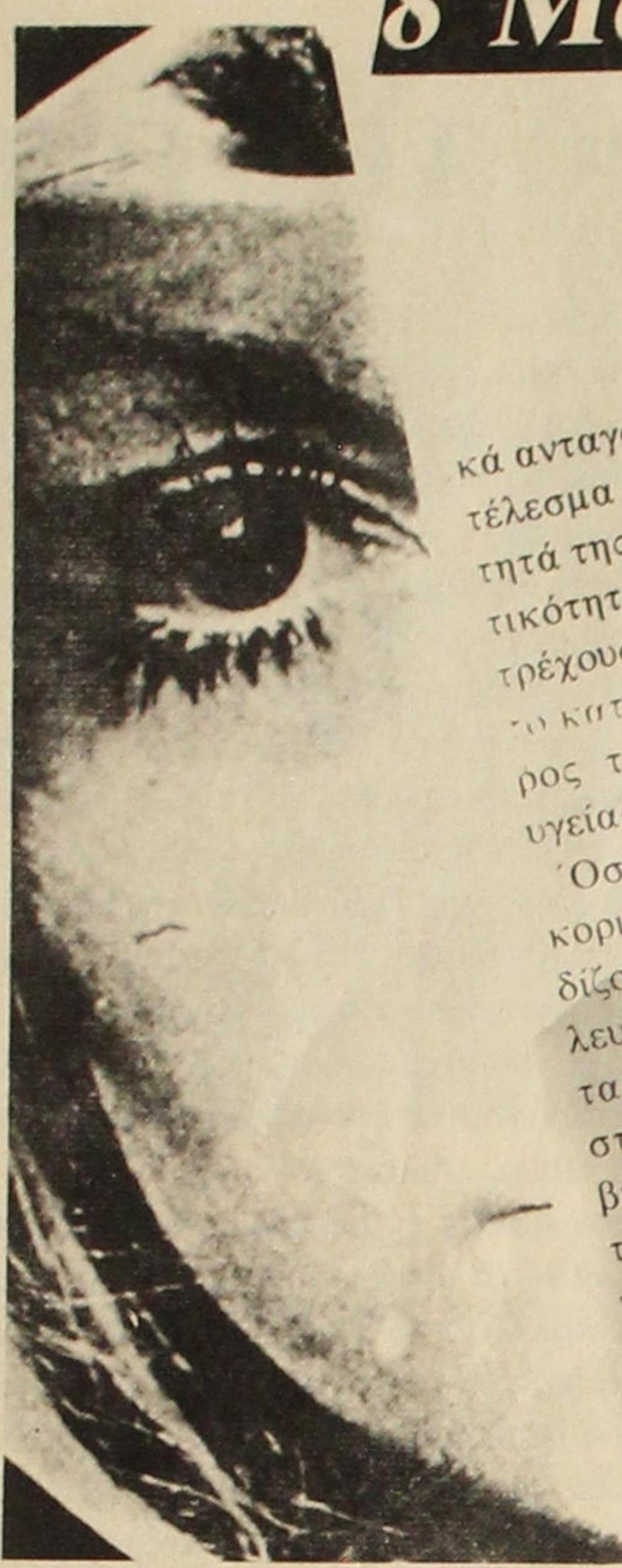
Όσον αφορά το γ' θέμα για τη βία, εκεί έγινε ο χαμός. Μπήκαν σ' ένα τσουβάλι η βία της 17 Νοεμβρη και του Ε.Λ.Α. και το σπάσιμο των βιτρινών της Σταδίου κατά τη διάρκεια διάφορων πορειών. Για μας είναι ξεκάθαρο ότι ο μόνος τρομοκράτης και μόνη βία είναι το κράτος και τα αφεντικά.

Υ.Γ. Για του λόγου το αληθές, τα πρακτικά του διήμερου θα υπάρχουν στη Μαμή Νο 14.

συνέχεια από σελ. 3

«

8 Μαρτίου: Παγκόσμια ημέρα της Γυναικας



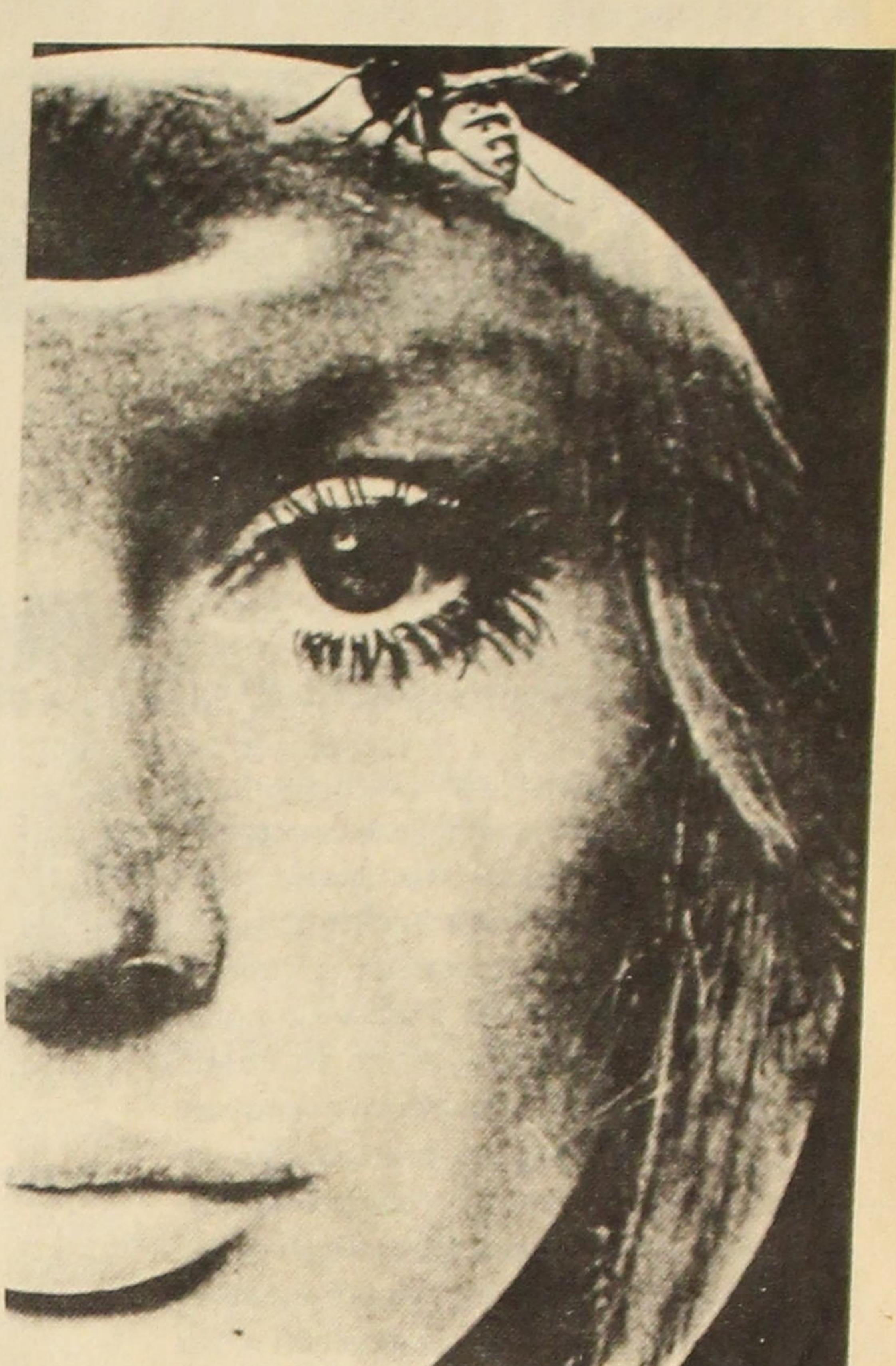
κά ανταγωνιστική και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να εξαντλεί όλη την ενεργητικότητά της, και να καταναλώνει όλη τη ζωτικότητά της προκειμένου να φτάσει την τρέχουσα αγοραστική αξία. Όσες βέβαια το κιτορθόνιον, το κιτορθόνιον σε βάρος της σωματικής και ψυχικής τους υγείας.

Όσο για τη μεγάλη μερίδα εργαζομένων κοριτσιών πόση μεγάλη ανεξαρτησία κερδίζουν; Όταν η καταπίεση, η στέρηση ελευθερίας του σπιτιού έρχεται ν' αντικατασταθεί από την εκμετάλλευση και τη στέρηση ελευθερίας του εργοστασίου της βιοτεχνίας ή του γραφείου; Και συνεχίζεται αυτό με το επιπλέον μπελά πολλών γυναικών οι οποίες έχουν να φροντίσουν το «σπίτι τους, σπιτάκι τους».

Είναι όντως ανεξαρτησία αυτή;
Η τόσο περιλάλητη ανεξαρτησία δεν είναι τίποτα άλλο από μια αργή εξέλιξη της καταπνιγμένης φύσης της γυναικας. Να

να γεννηθεί μια ζωή. Ο γάμος προστατεύει το παιδί, τι υποκρισία! Προστατεύει τα παιδιά και τα ορφανοτροφεία και αναμορφωτήρια είναι γεμάτα. Όσο για την προστασία της γυναικας εδώ βρίσκεται η μεγάλητερη ειρωνεία, όχι μόνο την προστατεύει αλλά την σιντρίβει καθ' ολοκληρία.

Αντίθετα ο έρωτας είναι το δινατότερο και βαθύτερο στοιχείο μέσα σ' όλη τη ζωή, ο απειθής σε κάθε νόμο και συμβατικότητα, ο πιο ελεύθερος διαμορφωτής της ανθρώπινης μοίρας. Και πώς μπορεί αυτός να ταυτιστεί ή να είναι συνώνυμος μ' εκείνο το τερατούργημα που δημιούργησε το κράτος και η Εκκλησία, το γάμο; Όσο ο έρωτας γεννάει ζωή και δημιουργία κανένα παιδί δεν θα είναι εγκαταλειμένο ή διψασμένο για στοργή. Λίγα παιδιά μέσα στα πλάισια της συζυγικής ζωής απολαμβάνουν την φροντίδα και αγάπη που προσφέρει η ελεύθερη μητρότητα. Και αυτό είναι που τρέμουν οι υπερασπιστές της εξουσίας, την ελεύθερη μητρότητα. Και αυτό



Η γυναίκα γιορτάζει και μια και γιόρταζε τα κόμματα και οι αρχηγοί τους δεν την έχασαν. Εξέδωσαν μηνύματα συμπαράστασης στο γυναικείο «κίνημα» που αγωνίζεται για την «ισότητα» των δύο φύλων. Και έχουν το θράσος αυτός οι κύριοι της εξουσίας να μιλάνε για μια δημοκρατική κοινωνία με ισότιμα μέλη. Και ερωτώ πως μπορεί να συμβεί αυτό σε μια ειραρχικά δομημένη κοινωνία όπου υπάρχει ξεκάθαρα η σχέση εξουσιαστών και εξουσιαζομένων, και φροντίζουν αυτή τη σχέση να την αναπαράγουν μέσα από κάθε εκδήλωση και στιγμή της καθημερινής ζωής, για να μπορεί να στηρίζεται και να διαιωνίζεται αυτό το σύστημα του οποίου παράγωγα είναι κάθε άλλο πάρα η ισότητα, αλλά μόνο η καταπίεση και η εκμετάλλευση του ισχυρότερου στο λιγότερο ισχυρό. Ο γενικώτερος κοινωνικός ανταγωνισμός που έχει κυριαρχήσει σήμερα στην κοινωνική μας ζωή, ο οποίος γεννήθηκε διαμέσου αντίθετων και αντιφατικών συμφερόντων θα καταρρεύσει μόνο όταν η αναδιοργάνωση της κοινωνικής μας ζωής, που θα βασίζεται πάνω στις αρχές της οικονομικής δικαιοσύνης και στην ισοτιμία και ελευθερία των μελών της κοινωνίας, γίνει πραγματικότητα.

Το κίνημα για τη χειραφέτηση της γυναικας έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετά χρόνια αυτά όμως που έχει ως τώρα καταφέρει είναι μια εξωτερική χειραφέτηση της γυναικας που τον έχει μετατρέψει σε έναν τεχνητό φραγμός και να ξεκαθαρίστει ο δρόμος που οδηγεί στην ελευθερία, εξαλειμένος από όλα τα ίχνη των υποταγών και υποδούλωσεων. Σκοπός του γυναικείου κίνηματος ήταν και είναι η Ελευθερία και η ισότητα. Κατά πόσο όμως το έχει καταφέρει αυτό σήμερα; Πιστεύω πως η γυναίκα και το γυναικείο κίνημα γενικότερα δεν έχει φτάσει σ' αυτό το σκοπό, και ότι αυτή τη στιγμή βρίσκεται μπροστά στην ανάγκη να χειραφέτησει από τη χειραφέτηση και αυτό αν πραγματικά επιθυμεί να είναι ελεύθερη.

Αυτά που κατόρθωσε μέσα από τους χειραφέτησή της η γυναίκα είναι το δικαίωμα ψήφου το δικαίωμα να εκλέγει τους εξουσιαστές της και εκμεταλλεύτες της δηλαδή, και κατά δεύτερο είναι όπως υποστηρίζουν η οικονομική ισότητα με τον άνδρα και ανεξαρτησία. Η γυναίκα έχει το δικαίωμα να διαλέξει το δικό της επάγγελμα. Η φυσική της εκπαίδευση όμως δεν την έχει εφοδιάσει στο είναι ικανοποιητι-

γιατί δεν προκαλεί έκπληξη, το γεγονός ότι πολλά κορίτσια είναι πρόθυμα να δεχτούν την πρώτη πρόταση γάμου αηδιασμένα καθώς είναι από την δήθεν «ανεξαρτησία» που τους προσφέρεται πίσω από τη γραφομηχανή ή τη ραπτομηχανή. Και εδώ είναι που επέρχεται η ολική καταστροφή ότι ωραίου έχει απομείνει.

Για τον γάμο θα μπορούσε να πει κανείς τα λόγια που είχε πει κάποιος για την κόλαση «Συ που πρόκειται να μπεις εδώ άφησε πίσω κάθε ελπίδα».

Ο θεσμός του γάμου μεταβάλλει τη γυναικα σε παράσιτο, απομονώνει από τον αγώνα της ζωής, αφανίζει τη συνείδησή της, παραλύει τη φαντασία της. Σχεδόν από την παιδική ηλικία, το μέσο κορίτσι διδάσκεται ότι ο γάμος αποτελεί τον προσρισμό της, επομένως η εκπαίδευση και η μόρφωση της πρέπει να κατευθύνονται προς τα εκεί.

Σα το βουβό ζώο το παχαίνουν για να το σφάξουν. Αυτό όμως που μου προξενεί ενδιαφέρον είναι αυτά που τη μαθαίνουν για τα καθήκοντα σα συζύγου και μητέρας είναι πολύ λιγότερα απ' όσα ξέρει για το επάγγελμά του ένας τεχνίτης. Είναι βρώμικο και ανήθικο για ένα κορίτσι να γνωρίζει οτιδήποτε για τη συζυγική σχέση. Έτσι κρατιέται σε πλήρη άγνοια, δημιουργώντας ισόβιες σχέσεις μ' έναν άντρα μόνο για να βρέθει αηδιασμένη και προσβεβλημένη από το πιο φυσικό και υγιεινό ένστικτο, το σεξ.

Δεν μπορεί να υπάρξει τίποτα πιο εξοργιστικό από την ιδέα μια γυναίκα γεμάτη πάθος και ζωή, ν' απέχει απ' το βάθος και τη δόξα της σεξουαλικής εμπειρίας, ώσπου νάρθει να την πάρει ένας «καλός» άντρας.

Αυτός είναι ο γάμος. Αυτός δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να διεφθείρει και να προσβάλλει την εκπλήρωσή της, την κάταδική σε αποκεφαλισμό την εξευτελίζει, την υποχρεώνει ν' αγοράσει το δικαίωμα της μητρότητας δίνοντας σαν αντάλλαγμα τον εαυτό της.

Λένε για τον έρωτα και το γάμο ότι είναι συνώνυμα, ότι πηγάζουν από τα ίδια κίνητρα και καλύπτουν ίδιες ανάγκες.

Ο γάμος και ο έρωτας είναι ξένα μεταξύ τους, δεν έχουν τίποτα κοινό και θα μπορούσαμε να πούμε ότι το ένα ανταγωνίζεται το άλλο. Ο γάμος αποτελεί μια οικονομική ρύθμιση ένα ασφαλιστικό συμβόλαιο. Αυτά όμως που απαιτεί είναι πολύ μεγάλα μπροστά σ' αυτά που προσφέρει. Το ασφαλιστρο της γυναικας είναι ένας «καλός σύζυγος». Αποτέλεσμα αυτού όμως ισόβια κάθειρη και αχρηστία τόσο αισθητική όσο και κοινωνική. Και μέσα σ' αυτή τη «θαυμάσια» αιμοδσφαιρα έρχεται

γιατί αν η γυναίκα δεν δεχτεί να συμμετάσχει σ' αυτή την τυφλή παραγωγή παιδιών, ποιος θα πολεμήσει στους πολέμους τους, ποιος θα δημιουργήσει τον πλούτο; Η γυναικα πρέπει να παραιτηθεί από τη δόξα της μητρότητας, παρά να δημιουργήσει ζωή μέσα σε μια αιμοδσφαιρα που μόνο καταστροφή αποπνέει. Εδώ όμως πρέπει να σταθούμε λίγο, σ' ότι αφορά το μύθο της μητρότητας.

Οσο ικανές και αν έχουν εμφανισθεί οι γυναικες και το γυναικείο κίνημα γενικότερα ν' αντιστέκονται στις πιέσεις που εξασκεί η κοινωνία για να υποδουλώσει τη γυναικα, δεν έχει γίνει καμιά προσπάθεια στο ν' αποτινάξουν τον εξευγενισμένο ρόλο της μητέρας.

Ολοι δηλώνουν μ' απόλυτη βεβαιότητα ότι το παιδί χρειάζεται τη μητέρα του και ότι αν στερηθεί την αποκλειστική φροντίδα της αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα αμέτρητες δυσκολίες στον ψυχικό του κόσμο και ίσως εξελιχθεί σε εγκληματία. Οι γυναικες έχουν αγκαλιάσει ολόψυχα αυτή τη μυθολογία και την ενισχύουν συνεχώς. Οι περισσότερες γυναικες θέλουν σιγουριά και προσπαθούν έτσι να βρουν ένα τρόπο να γίνουν απαραίτητες και μ' αυτό καταφέρουν την εξάρτηση του παιδιού και αναβάλλουν τη συνειδητοποίηση ότι είναι περιττές σα μητέρες. Η μητέρα φροντίζει συνειδητά για κάθε ανάγκη και ζει τη ζωή του παιδιού αντί γι' αυτό. Αντί να επιτρέψει στο παιδί ν' ανακαλύψει τον κόσμο μόνο του γίνεται ο μεσολαβητής ανάμεσα σ' αυτό και στον κόσμο, και αυτό το μόνο που μαθαίνει είναι να συμμορφώνεται στις προσδοκίες της μητέρας του.

Πρέπει να ξεφύγουν οι γυναικες από την λαθεμένη αντίληψη ότι η ανατροφή των παιδιών αποτελεί ευθύνη δικιά τους. Στην πραγματικότητα αν εξαιρέσουμε τις πρώτες μέρες του θηλασμού δεν υπάρχει κανένας βιολογικός σύνδεσμος μεταξύ αυτών και των παιδιών. Οι μητέρες δεν είναι σε τίποτα περισσότερο απαραίτητες στα παιδιά απ' ότι οι πατεράδες, οι γιαγιάδες ή οποιονδήποτε τ' αγάπη, περιβάλλοντάς τα με σωστό είδος στοργής και αγάπης. Η αγάπη και κατανόηση επιτρέπει στο παιδί να υπάρχει. Πρέπει να μάθουμε να φροντίζουμε τα παιδιά απελευθερώνοντας αυτά από κάθε πίεση και να τ' αγαπάμε δίχως να εξασκούμε πάνω τους βία.

Είναι γεγονός ότι το γυναικείο κίνημα έχει ξεπεράσει πολλά εμπόδια, πέρα απ' αυ